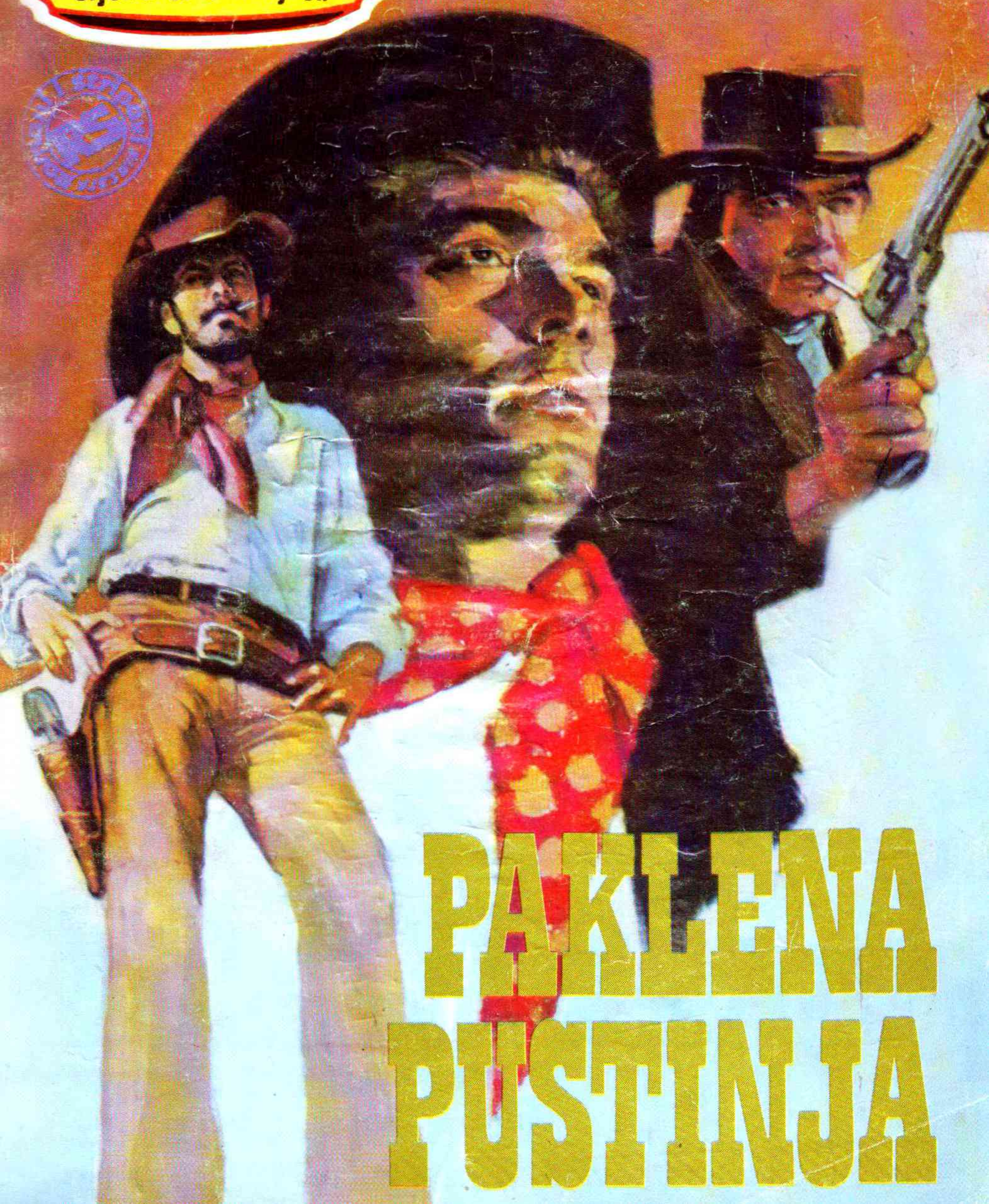

WESTERN ROMAN

LASO

cijena 50 d broj 617

PAKLENA PUSTINJA

John Gray

PAKLENA PUSTINJA

Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač SOUR »Vjesnik« (predsjednik Poslovnog odbora **Vjekoslav Koprivnjak**) – RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. (direktor **Milan Bekić**) – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (direktor **Sead Saračević**)

Tisak: RO Štamparske djelatnost SOUR »Vjesnik«, n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o, OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije »Romani i stripovi«: **prof. dr Adolf Dragičević**

Uređivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Marcel Čukli** (»Laso«), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke »Super strip« i »Trag«), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašićek**, **Ana Župan** (»Život«).

Redakcija: **Sonja Dunduš** (daktilograf), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Ana Poldo-Hrastović** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Biserka Pupač** (poslovni tajnik).

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

LASO 617

JOHN GRAY: PAKLENA PUSTINJA

Naslov originala: NUR DIE HÖLLE IST HEISSER

Recenzija: Nedjeljka Paravić

Copyright: Pabel-Verlag,

Prijevod: Julije Knežević

LASO 617 izlazi 9. 8. 1985.

Vlak je brzao kroz noć put zapada. Iduća se stanica zvala Wellton. Sjeverno od pruge se nalazila beskrajna prerija, sažgana suncem Arizone. Južno je ležala pustinja Sonora. Paklena zemlja.

Iz dimnjaka lokomotive pušio se crni, gusti dim, povrh kotla su poskakivale treperave iskre. Tama je prekrila gotovo sve. Bila je to noć bez zvijezda, mjesečine. Zrak je bio sparan.

Na prednjem je dijelu lokomotive gorjela petrolejska svjetiljka. Snop svjetla je poput oštrice noža parao mrak, osvjetljavajući tračnice pruge koje su odražavale srebrnkasto svjetlo. Uskoro će i ponoć. Ljudi u vlaku su spavali. Neki ipak nisu mogli usnuti, nisu smjeli...

U trećem vagonu iza lokomotive neki čovjek ustane i povuče oružje. Na prsluku mu je sjala srebrnkasta zvijezda. Lice mu je osvjetljavalo mutno svjetlo petrolejke što se njihala na stropu. Niz donju su mu se vilicu spustili krajevi brka. Bio je to vrlo krupan čovjek.

Revolver dugačke cijevi teško je ležao u mesnatoj šaci šerifa. Ispitljivim pogledom olovnosivih očiju pogleda dvojicu ljudi što su mu sjedili sučelice.

Prema svemu sudeći, spavali su. Tijela su im se nagnula u stranu.

Lancem su bili vezani jedan o drugoga. Bili su to ubojice. Putovali su u Yumu, kazneni logor pokraj crvenog kamenog mosta što su ga nazivali također i »Paklom na zemlji«. Lica ubojica bila su gruba, četvorinasta, djelovala su tvrdo kao da su izrezana u drvu.

Krupni se šerif okrene. Ruka s koltom se spusti. Teško se pokrene hodnikom maloga odjeljka k jednom od prozora. Cole Porter, jedan od ubojica, otvori oči i pogleda šerifa. Pogled mu je bio hladan, surov. Nekoliko je trenutaka promatrao široka šerifova leđa, zatim lagano gurne druga Scotta Hetfielda.

Šutke se pogledaju i kimnu si. S istom mišlju na umu ustanu. No udovi su im bili ukočeni od dugotrajnoga

sjedenja. Lanac što ih je povezivao tiho zazveči.

Krupni se šerif trenutačno okrene i opet trgne kolt. Njegov pomoćnik, koji je zaspaio sučelice razbojnicima, također skoči i posegne za oružjem.

Šerif se u trenu nađe pred razbojnicima. Coleu Porteru zabode cijev revolvera u trbuh.

Čovjek zastenje i zgrči se iskrivljena lica. Usne mu se spoje u usku crtu. U zagriženoj šutnji otrpi silnu bol.

Scotta Hatfielda šerif grune u grudi. Snažni čovjek izgubi ravnotežu i padne na klupu. Lanac što je povezivao zglobove muškaraca se napne, te povuče i Portera na klupu. Mržnja mu zasja iz očiju.

Krupni se savezni šerif rasporači pred njima, zatim se zaniše na petama.

— Još jedan pokret i obojica ćete biti mrtvi. Još malo podigne kolt. Cijev je prelazila s jednog razbojnika na drugog da bi se naposljetku smirila usmjerena u čelo Cola Portera. — Samo se nemojte pomicati! Ostanite sjediti!

Razbojnici su šutjeli. Tetive i mišići su im bili napeti. Iz njihovih je pogleda sijevala divlja odlučnost.

Brkati savezni šerif se polagano spusti pokraj svojega pomoćnika.

— Nije me baš lako zaskočiti... — reče hladno. — Nemate nikakvih izgleda, razumijete li? Nikakve nade! Me ne ne možete savladati. Što prije to shvatite, to bolje za vas. A shvatit ćete to, kunem

vam se! U Yumi ćete shvatiti kako za vas nema nikakvih izgleda. Bit ćete poslušni ili ćete naprosto crknuti. Slo mit će vas kamenolomi Yume. A ja ću vas odvesti u Yumu. To vam obećajem!

— Nismo još u Yumi — prigušeno procijedi Cole Porter.

Iz tamnih očiju ubojice zračila je mržnja.

Šerif prezirno odmjeri razbojnika. Polagano napne kokot kolta i položi prst na otklonac. Lice šerifa je sada djelovalo poput kamene maske. Zatim opet spusti oružje.

Razbojnici su bez riječi zurili u prašnjave podne daske. Treperavo mutno svjetlo petrolejke im je osvjetljavalo nepomoćne crte lica.

Šerif i njegov pomoćnik su se samo uz najveće napore održavali u budnom stanju. Putovali su više od dvanaest sati. Monotono klopavanje kotača vagona djelovalo je poput najljepše uspa vanke, a ni mutno svjetlo u odjeljku nije nimalo doprinosilo njihovoj budnosti.

* * *

Pokraj pruge su se moćne stijene penjale u noćno nebo. Priroda je tu načinila čudnovati spomenik od blokova kamena. Prije dva dana tim je krajem prohujala oluja. Jedan je kamen popustio i pokrenuo sipinu. Jedan se golemi blok stropoštao u dubinu i ostao upravo na pruzi, a zatim ga je zasula sipina.

Vlak je brzao u smjeru zapreke. Snop svjetla iz svjetiljke na prednjoj strani loko-

motive nemirno je sklizio preko grubih stijena. Iza jednog zavoja obasja i hrpu kamena na pruzi. Vlak je u tom trenutku bio udaljen od zapreke kojih tridesetak metara. Nezadrživo je srljao u propast...

Ložać se u tom trenu nalazio na tenderu, i prvi je zapazio kameni zid. Čovjek krikne. Začadeno i oznojeno lice mu se iskrivi. Lopata mu ispadne iz šaka i sklizne do strojovođe. Ovaj se zbunjeno okrene.

— Vidi! — poviče ložać glasom što se lomio. — Tamo naprijed! Pogledaj...

Skoči k strojovođi i pogleda ga. Potonjem se pri pogledu na zapreku sledila krv u žilama.

Desna je ruka strojovođe počivala na poluzi za paru. Naglo je povuče na »nulu«. Ljudi dohvate ručicu kočnice i stanu je vrtjeti kao sumanuti. Ipak, ma što uradili, nesreću više nisu mogli spriječiti.

Magličasta para okruži lokomotivu. Papuče kočnica zacvile. Strojovođa povuče polugu zviždaljke da bi upozorio kočničare u vagonima.

Ipak se vlak sve brže približavao zapreci. Nesreća je bila neizbježna. Snop svjetla sada zahvati kamenje.

Ložać i strojovođa požure k izlazu iz lokomotive.

— Skači! — zagmi mišićavi ložać. — Moramo iskočiti...

Strojovođa pogleda nadolje. Duboko ispod njega je promicao grubi šljunak željezničkog nasipa.

Čovjek trgne glavu. Razrogačenih je očiju zurio u zapreku na pruzi, u smjeru koje je lokomotiva brzala. Začuje cviljenje kočnica, osjeti divlje podrhtavanje lokomotive pod nogama i procijeni udaljenost: još petnaestak metara, pomisli. Još deset... još pet, četiri... sve se to odvijalo u djelićima sekunde. U očima čovjeka se odrazi užas...

Ložaću se otme neki neprirodni krik iz grla, zatim snažno gurne strojovođu. Čovjek zabaci ruke da bi održao ravnotežu i ispadne iz lokomotive. Ložać iskoči za njih. Sklopi oči i pomisli na smrt...

Tijela polete zrakom, zatim tvrdo tresnu o tlo, a onda ih inercija zakotrlja niz nasip. Odjeća im se razdere, oštar im šljunak izgrebe oči. Strojovođa slomi ramenu kost. Od silnog udarca obojica izgube svijest.

U istom trenu lokomotiva naleti na zapreku... Snažni prasak raspara tišinu noći. Tlo zadrhti.

Na nekoliko trenutaka plamen osvijetli scenu. Tuča kamenih i željeznih krhotina zatreperi u zraku.

Palac debeli čelik se raspukne uz prasak. Parni se kotao razleti, vruća se voda slije niz nasip.

Lokomotiva iskoči iz tračnica i povuče za sobom vgone. Kada se lokomotiva prevrnula na bok, začuje se škripanje kovine što se lomila; pomalo je to nalikovalo na stenjanje živoga bića.

Prevrne se i tender. Njegov se sadržaj naprosto prelije u prostor strojovode. Vagoni se počnu kotrljati niz nasip. U svom su propadanju djelovali sasvim lagano, upravo kao da su od kartona. Poskakivali su u zraku, međusobno se sudarali, prevrtali se. Drvene su se stijene raspukle, čelik se uza zveku lomio u tisuću komada.

Pošto se stišala buka izazvana pucanjem kovine i drveta, začuje se stenjanje ljudi: žene su vrištale, čuli su se i krikovi povrijeđenih. Samrtni su krikovi nadjačavali sve druge. Iz posljednjeg se životinjskog vagona začuje njištanje povrijeđenih konja.

Nekoliko je vagona gorjelo. Petrolejke u odjeljcima su se razbile. Petrolej se razlio, zapalio i izazvao požar u raspuklim vagonima.

Kada je plamen liznuo uvis, crno se nebo zarumenilo. Na mjestu nesreće, sablasne su sjene zaplesale svoj mrtvački ples u svjetlu vatre. Požar se u vagonima širio uz praskanje. Oblak prašine što ga je uzvitlala eksplozija spuštao se sasvim polagano.

Stenjanje i krikovi prikliještenih i povrijeđenih putnika su postajali sve glasniji. Nepovrijeđeni su putnici kao sumanuti trčkarali uz prevrnutе vagone, tražeći svoje rođake, prijatelje, znance.

Drugi su pak klečali pokraj povrijeđenih koji su prilikom prevrtanja vagona izletjeli kroz prozore. Krv je nestajala u šljunku nasipa.

Neki čovjek sa crnim kovčegom u ruci potrči uz vagone vičući promuklim glasom da je liječnik. I sam je pri tome krvario iz velike rane što mu se razjapila na čelu.

U sasvim razorenom odjeljku trećega vagona ustanu dva čovjeka. Odjeća im je bila posve razderana, lica izgrebena. Lanac kojim su bili povezani zazveči srebrnkastim tonom.

Premda su se uspjeli pridici, još su bili posve ošamućeni. Teško dišući oslone se na klupe koje su se sada nalazile u okomitom položaju. Vagon je ležao na boku. Pravo ih je čudo spasilo od težih povreda.

Pokraj njih se sada nalazio raspuknuti krov vagona. Kroza široku rupu upadalo je treperavo svjetlo plamena, pridajući surovim licima boju pečene gline.

Potrer pogleda napolje i zapazi nekoliko putnika kako vičući žure pokraj vagona.

— Vlak je iskočio iz tračnica...

Hatfield kimne i obriše lijevom rukom krv što mu se slijevala niz čelo.

— To je prava zgoda za nas, Cole. Posljednja, kažem ti! Sam vrag zna zašto je vlak iskočio iz tračnica, no dogodilo se to u pravom trenutku!

— Momci sa zvijezdama...

— Cole Porter se ogleda.

Šerif i njegov pomoćnik su nepomično ležali. Prije nesreće bili su leđima okrenuti u smjeru vožnje, zatim ih je grozna sila naleta priti-

snula uza stijenu. Potom — prevrtanje... —

Cole Porter se sagne. Odvratno se naceri...

Neki se nepoznati čovjek odjednom pojavi u rupi na krovu vagona. Krvario je iz rane na vratu, zamršena mu se kosa spustila u lice. Znoj mu se slijevao niz obraze, divlji mu je očaj zračio iz očiju.

— Mary... Je li tu Mary? Javi se, Mary! Gospode...

Glas mu je bio vrištav, lomio se. Čovjek je jecao. Drhtao je cijelim tijelom.

Užasnuti razbojnici se okrenu.

— Nije... Mary nije tu... — reče Scott Hatfield gotovo sipljivim glasom. — Pogriješili ste, gospodine. Tu nema žena. Nema tu nikoga... — Ali...

— Nosi se odavde! — izdere se Porter sav crven u licu.

Čovjek je još jecao. Zbunjnim pokretom ruke obriše lice i otkorača obješenih ramena.

— Da se nije udaljio, ubio bih ga u sljedećem trenu...

Razbojnici odahnu s laknućem. Sagnu se nad čuvare zakona. Pomoćnik je bio mrtav. Razrogačene staklene oči zurile u prazno. Šerif je još bio živ, čak se i pomakne neznatno.

— Što prije odavde, Cole!

— Hatfield se ogleda. Provi-ri kroz rupu u krovu vagona. Povjetarac mu baci u lice oblak dima koji mu nadraži sluznicu nosa i grla. Nakašlje se. Zapazi kako je vatra sa susjednog gorućeg vagona prešla na njihov.

— Brže! — prostenje Hatfield. — Vagon gori. Moramo napolje, inače ćemo se ispeći. I tko zna tko će se još tu pojaviti...

— Oružje! — propišti Cole Porter. — Potrebno nam je oružje! Uzmi revolver, Scotte!

Razbojnici izvuku oružje iz korica čuvara zakona. Krupni šerif sada pomakne glavu i otvori oči. Zatim zastenje. Prikliještila ga je klupa, na kojoj je sjedio. Zsigurno je trpio silne boli i nije se mogao ni pomaći. Lice mu se iskrivilo, s usana mu se otme nalik na jecaj. Prema svemu sudeći, u prvom trenu nije prepoznao razboj-nike.

— Svinja! — procijedi Cole Porter.

— Gnjev mu sijevne iz očiju. Pograbi revolver poginuloga pomoćnika i polagano podigne teško oružje. Šerif ga sada prepozna. Oči mu se razrogače, usta razjape. Iz grla mu se otme krik. Teški udarac pogodi bespomoćnog čovjeka i on opet izgubi svijest.

— Bježimo sada! — nestrpljivo će Hatfield.

Provuku se kroz rupu u krovu. Vatra je već dobroano uznapredovala. Dijelovi od kovine su se savijali od vrućine.

Poreter i Hatfield iskače na nasip. Ogledaju se. Nitko se nije osvrtao na njih. Unatoč tome što je lanac, koji je povezivao lijevi zglob Colea Portera s desnim Scotta Hatfielda, odražavao srebrnka-

sto svjetlo, nikome to nije upalo u oči.

— Što brže odavde! Lijepo to izgleda, Scotte — promrmlja Porter.

Potrče. Provuku se između ljudi što su uzrujano brzali amo-tamo, zatim naslijepo potrče u mrak.

Svjetlo plamena gorućega vlaka nije dopiralo daleko. Pošto su prevalili nekoliko desetaka metara, razbojnici se nađu u mraku. Iako nisu vidjeli kamo trče, trčali su dalje. Htjeli su samo što dalje od pruge, od vlaka što je iskočio iz tračnica, što dalje od ljudi.

Odjeća im je bila razderana, bili su dobrano natučeni, prepuni ogrebotina. Pri svakom je koraku zvečao lanac kojim su bili povezani. Ali ništa ih nije mogla zaustaviti.

Prohladni noćni povjeterac im je udarao u usijana lica. Bili su slobodni...

Krikovi ranjenih, urlanje prikliještenih u gorućim vagonima, vapaji umirućih i histerični povici nepovrijeđenih što su mahnito jurili amo-tamo, ubrzo su zatihnu li iza Portera i Hatfielda. Nije ih nimalo zanimalo što se događa s vlakom koji je iskočio iz kolosijeka. Teška im je nesreća poklonila slobodu, i zbog toga su spram svega ostalog bili ravnodušni. Možda je ta nesreća stajala života dvadesetak, pedeset, sto ili više ljudi, no za Portera i Hatfielda ljudski život više nije bio važan.

Trčali su dalje. Noć ih je već sasvim obavila: bila su to dva zlikovca, osuđena na

po dvadeset godina robije u Yumi. Nitko ih nije zadržao, nitko nije ni pomislio na njih. Bježali su vezani jedan o drugoga. Spasili su goli život. Vruća želja da izmaknu paklu Yume tjerala ih je naprijed, naprijed..

* * *

Glavinjali su pijeskom, noge su im otežale poput olova. Bili su premoreni, iscrpljeni, na kraju svojih snaga. No ipak se nisu zaustavili. Strah od progonitelja ih je tjerao dalje.

Čizme s visokim potpeticama gotovo su im do gležnjeva upadale u pijesak. Ali ni pisak im nije sišao s usana.

Nad zemljom je zastalo vrijeme, kao da se vječnost sasvim približila. Bilo je to predvorje pakla, pustinja Sonora, zemlja što se sastoji od žege i prašine, u kojoj ne može postojati ništa što ne pripada tome.

Sutradan južni vjetar uz lagani pijev zagladi kristale pijeska, tako da je zemlja na jarkom sunčanom svjetlu zasjala na neki čudnovati način. Vjetar je svojom vrućinom podsjećao na dah pakla. Nad nepokretnom i užarenom je pješčanom površinom nosio oblake pješčanih kristala što su podsjećali na raspršenu vodu iznad površine mora.

Bezbojno je nebo bljuvalo žegu na pustu zemlju, disanje je bilo do krajnosti otežano. Pijesak je tiho škripkao pod nogama.

Pred dvojicom su se ljudi zgrbile bezbrojne dine, pod-

sjećajući na morske valove što su se pretvorili u prašinu. Ali razbojnici to nisu ni opazali.

Lica su im upala, isušila se. Oči su im ležale u dubokim dupljama, boljele su ih, zaslijepila ih je probadajuća jarkost sunca. Na neobrijanim im je licima nastala kora od prašine i znoja, tako da su lica obojica sada djelovala poput pravih krabulja.

Koračali su tik ispred vlastite propasti. Pri svakom bi koraku zazvečio lanac što ih je povezivao. Čelične naručvice oko njihovih zglobova kao da su se smanjile. Ispod njih se taložio pijesak i najedao kožu. Zglobovi su im oticali.

Užareni im je vjetar sada šibao lica, a fini kristalni pijesak što ih je nosio sa sobom djelovali su poput kiše igala što im je udarala u kožu.

— Ne mogu više...

Scott Hatfield padne na koljena. Gotovo povuče Colea Portera za sobom. Stisnutih je vjeda zurio u smjeru juga. U ustima je osjećao okus pijeska. Grlo ga je peklo, jezik mu je ležao u ustima poput komada isušene kože.

— Ustani! — zapovjedi Cole. Povuče lanac. — Prokletstvo... ta pokreni se već jednom!

Scott Hatfield proguta nasuho. Polagano zaklima glavom. Nijedna mu riječ ne siđe s usana.

— Naprijed! — procijedi Porter. Moramo dalje...

Scott Hatfield zastenje i s mukom ustane. Teturao je

poput pijanca, jecajući pri tome.

Neka se sjena nadviije nad ljude. Bešumno je lebdjela povrh pijeska. Zatim odjekne muklo graktanje.

— Strvinari... — prošapta.

— Nad nama su strvinari...

— Krv mu se sledi u žilama. Upaljenim je očima zurio u odvratne ptice što su kružile nebom, spuštajući se s vremena na vrijeme kao da žele vidjeti hoće li njihove žrtve ubrzo mrtve pasti u pijesak. Hatfield ljevicom napipa kolt što ga je zatakao pod pojas hlača.

— Ne pucaj! — Porter pogleda druga.

— Ali... te će me ptičurine natjerati u ludilo! Sići ću s uma...

— Imamo samo dvanaest metaka. Malo je to. Saberi se!

Scott Hatfield opet zajeca. Dršćuću ruku spusti niz bok.

— Onda barem tanetom razbij lanac... molim te... — Nipošto! — Cole Porter se opet pokrene. Za sobom povuče druga. — Meci su isuviše dragocjeni. Dok nas lanac ne sprečava u kretanju, štedjet ćemo municiju.

— Ali trpim silne boli...

— I ja. Podnošljive su. Cole Porter spusti glavu i mehanički se pokrene. Hatfield je morao slijediti druga ukoliko nije htio da se lanac napne oko njegovog desnog zgloba i zareže mu se u kožu.

Noge su ih boljele. Pijesak im je ušao u čizme i pri svakom je koraku ujedao sve dublje u kožu. Tabani su ih

pekli kao da hodaju bosi po žeravici. Ipak nisu zastajali.

— Stani! — prošapta Hatfield. — Stani barem malo...

— Prisjeti se Yume! — reče Porter ne zastavši.

Scott Hatfield pomisli na Yumu i odmah spremnije zakorača. Strah pred zakonom, kaznenim logorom im je još ledio krv u žilama. I iz tog je straha proizlazila nadljudska snaga.

Mučila ih je i silna žeđ. Znali su kako neće moći dugo izdržati bez tekućine. No pokušavali su potisnuti te misli, potisnuti žeđ. Razmišljali su samo o tome kako se sa svakim korakom približavaju slobodi.

Oko podneva obojica padnu u podnožje neke dine. Sada više nisu bili u stanju razmišljati ni o čemu drugome osim o vodi. Nad njima su letjeli strvinari i ukočenih se krila spuštali sve niže.

Glasnici smrti...

Razbojnici se opet usprave.

— Nema to više nikakvog smisla — bezvučnim će glasom Hatfield. Skorena krabulja na njegovom licu se raspukla, tako da su otpadali komadi. Pijesak mu je škripkao među zubima. Bio je sasvim iscrpljen, tako da ga je Porter naprosto vukao za sobom. — Dokrajčimo se sami, Cole...

— Krećemo dalje. — Cole Porter se ponovno pokrene, premda uz najveće naprezanje. Glas mu je postao krhak. — Nalazimo se u Sonori. Ne razumiješ li što to znači? Već smo se jednom zavu-

kli ovamo. Zar se odjednom bojiš pustinje?

— Tada... tada smo imali vode — promuca Hatfield.

— Zaveži! — izdere se Porter. — Ne govori o vodi... Spomeneš li je još jednom, ubit ću te, kunem ti se!

— Ali...

— Umukni, Scotte! — Ruka Colea Portera napipa revolver.

Neko svjetlo što je čudnovato zapalucalo u njegovim očima upozori druga. Hatfield je zagriženo šutio.

Posljednjim su se snagama nekako vukli pijeskom, jedva još sposobni da usprave stoje. Oštri im se pijesak ujedao u pore, pekao ih u koži. A najgora je bila žeđ. Žega se s neba svalila na ljude poput beskrajno teškog tereta.

II

— Indijanci!

— Šuplji Porterov glas prene Scotta Hatfielda iz letargije. Kroza zrak što je treperio od žege, Porter je zurio u smjeru zapada. Odjednom više nije osjećao iscrpljenost, umor. Hatfield polagano podigne glavu.

— Prokletstvo... Indijanci!

— procijedi Porter kroz stisnute zube. Desna mu se šaka zgrči oko drška revolvera.

— Indijanci... — uznezvjeri se Hatfield. Udovi mu odjednom otkažu poslušnost. Ukoči se. Zatim ih i on ugleda. Jahali su od zapada prema istoku. Bili su udaljeni otprilike pola milje. Poja-

vili su se iz jedne udoline u tlu. Dvanaestak je ratnika jahalo u dugačkom lancu jedan iza drugog.

Scott Hatfield zadrhti cijelim tijelom. Oči mu grozničavo zasjaju. Od žeđi i silnoga straha mu zataje osjetila. Naglo se počeo smrzavati, osjećao je kako gubi svijest, postaje sve slabiji, nemoćniji. Očajnički se borio protiv osjećaja slabljine.

— Što ćemo sada, Cole? Gospode na nebesima... što sada, Cole?

Porter se ujede za donju usnu. Zatim izvuče kolt iza pojasa hlača.

— Dodi! — odgovori promuklim glasom. — Potreban nam je zaklon. Ta dodi već jednom!

Pokrenuo se unatoč ukočenim udovima, čak i potrče pijeskom. Popnu se do hrpta dine, prilegnu iza njega. Upaljenim su očima zurili u smjeru Indijanaca. Ništa više nisu mogli učiniti. Premda nisu imali nikakvih izgleda, namjeravali su se braniti. Upali su im obrazi bili mokri od znoja, na jarkom suncu pustinjskoga sunca put im je djelovala žućkasto poput staroga pergamenta.

Indijanci su se polagano približavali. Od njih je vjetar donosio i neki čudnovati vonj.

— Užegla mast. — Cole Porter se nevoljko naceri. — Štiti im kožu od sunca. I nama bi bila potrebna.

— Odvratni vonj...

— Ali pomaže, a to je najvažnije.

Scott Hatfield se nemirno

pokrene. Slobodna mu se lijeva šaka zgrčila oko drška revolvera.

Ne mogu više ostati miran... — Oružje u Hatfieldovoj ruci odjednom zadrhti. Glas mu je bio gotovo vrištav, podrhtavao je. — Ne mogu to više promatrati... zašto ne zapucamo, Cole? Izbacimo crvene pse iz sedala da bismo već jednom imali mira...

U očima ubojice opet zasja onaj grozničavi sjaj. Položi prst na otklonac.

— Pucat ćemo tek pošto se dovoljno približe — reče Porter. No i njega je obuzimala slabljina. Revolver mu je u ruci iz trena u tren postajao sve teži. Pred očima su mu plesale pjege vrištavih boja. Prene se, ali osjećaj vrtoglavice ipak nije mogao spriječiti.

Glava Scotta Hatfielda se odjednom spustio u pijesak. Iz upaljenih mu se očiju sliju suze. Promuklo i bespomoćno zajeca. Pošto ga je Cole Porter gurnuo, Scott samo promrmlja nekoliko naramljivih riječi.

— Saber se, Scotte! — reče mu Porter teško dišući.

Hatfield s mukom digne glavu. Ali nije više imao dovoljno snage da bi držao kolt u ruci. Zatim izgubi svijest.

Cole Porter je sada bio sam s jednim revolverom i šest metaka.

Sa zapada se približavalo dvanaest Indijanaca. Stizali su da bi ga ubili. Ubojicu Colea Portera odjednom obuzme strah. U grlu je osjećao

izrazitu bol, peklo ga je. No sada se radilo o njegovom životu, i on pokuša zaboraviti žeđ. Polagano podigne revolver.

Indijanci su se približili na kojih četrdeset metara. Mahom su to bili snažni, mišićavi ratnici. Na sebi su imali ispranu odjeću od platna koliko i mokasine do koljena. Dugačka im je plavkastocrna kosa padala do ramena. Oko čela su povezali široke pamučne vrpce. Na jarkom svjetlu sunca koža im je održavala neki bakrenasti sjaj.

Cole Porter stisne usne i napne kokot. Prasne hitac. Plamičak na grlu cijevi se stopi s dnevnim svjetlom. Povratni je udarac bio snažan. Razbojnik osjeti kako su mu trnci prošli desnim zglobovom.

Apaši se rasprše kao da je između njih udarila topovska granata. Zatim trgnu puške k ramenu. Bile su to opetuše »volvanic«. Mjedeni su zatvarači sjali na suncu kao čisto zlato.

Cole Porter iscrpljeno zastenje i opet podigne revolver. U njegovu smjeru sada zapraskaju karabini. Slobodnih su ruku sjedili na leđima pjegavih, niskih konja. Neprestano su pucali, jašući u zidu prašine i žege.

Tanad je neprestano orala pijesak pokraj Portera, podižući prašinu. U očima je osjećao oštre kristale, grlo ga je sada još jače zapeklo. Bol je postajala nesnošljiva. Podigne glavu i ispali još jedan hitac. Tane zazviždi put neba...

Zatim ga savlada iscrpljenost. Naprosto se svali u pijesak, revolver mu ispadne iz ruke. Začuje mukli topot nepotkovanih kopita i još se jednom prisili da podigne glavu. Indijanci su mu se približavali punim trkom.

Zatim izgubi svijest, pomislivši još: Sada je kraj, sve je svršeno! Možda je tako i bolje...

* * *

Indijanci poskaču s konja, potrče k razbojnicima i podignu ih. Potonji nisu ni zapazili što se s njima događa. Naprosto su visili u čvrstim zahvatima ratnika. Ovi ih odvuku pijeskom, zatim ih spuste na tlo. Zatvarač jedne puške zvekne. Zatim prasnu dva-tri hica. Prašina se uzviltla. Zrakom se raširi izjedajući miris baruta. Tanad je smrskala karike lanca. Ali razbojnici to nisu zapazili.

Oštri se glasovi prolome zrakom. Neki konj prigušeno zanjšti. Neki ratnik donese drvene kolčiće, zatim ih zabije kundakom puške u tlo pokraj ruku razbojnika. Još četiri kolčića zabije pokraj njihovih nogu, potom im priveže udove o kolčiće.

Ubojice su sada nepomično ležali razapeti poput svježih životinjskih koža izloženih suncu da bi se osušile.

* * *

Nalazili su se u paklu. Cole Porter otvori oči i grgljavo krikne.

Pijesak zaškripi pod potplatom. Zatim se nad ljude nadvije neka sjena. Scott

Hatfield je zavijao poput nastrojeljene životinje.

Cole Porter se pokušao pokrenuti. Osjećao je boli u zglobovima, učini mu se kao da ga netko napinje na kolo. U glavi mu zabubnja bilo, lubanja mu se htjela rasprsnuti. Pomalo mu se tijelom počela širiti bešćutnost, iz nogu nagore.

Približe se i druge sjene. Cole Porter naposljetku prepozna Indijance. Do ušiju mu dospiju njihovi grleni glasovi. Nije razumio nijednu riječ samo je čuo grlene glasove. Začudo, nije ga obuzeo nikakav strah. U njemu je još postojala samo tupa ravnodušnost.

Nekoliko se ratnika sagne nad razbojnike. Noževi im zasjaju u rukama, oštrice rasparaju košulje i hlače ubojica. Zatim im strgnu odjeću s tijela.

Cole Porter sada otvori oči i stane zuriti u lica Indijanca što su nalikovala na krabulje. Ništa nije shvaćao. Trebalo mu je podosta vremena da bi uopće razumio što se dogodilo. Ponestajalo mu je zraka. Okrene glavu i pokušao pronaći svojega druga. Ugleda Scotta Hatfielda kako leži nedaleko njega. Zatim osjeti neku oštru bol.

Zaurla, pokušao se propeti. Ali nije mogao. Opet osjeti onu užasnu bol. Zatim začuje grleni smijeh i okrene glavu.

Neki se Apaš raskoračio pokraj njega. U rukama je držao koplje s oštrim vrškom i spuštao ga na Colea Portera.

Porter krikne prije nego što ga je kolje ubolo. Povlačio je užad kojom je bio vezan o kolčice, no ona se samo dublje zasijecala u zglobove. Oči su mu gotovo ispile iz duplji.

Krv im je istjecala iz malih rana, zadanih vrškom koplja, da bi se odmah skorila na tijelima razbojnika ili pak nestala u pijesku.

Porter i Hatfield su sada bili gotovo sasvim nagi, bespomoćni, izloženi nesmiljenim zrakama sunca.

— Svinje! — zavrišti Cole Porter. — Prljavi crveni psi! Pustite nas! Zar ne čujete, pustite nas!

Ratnik sada prisloni Porteru vršak koplja na grudi i pogleda ga.

— Umrijet ćeš, bijeli psu! — reče mu izlomljenim engleskim jezikom. — Ubit će te sunce... i tebe i tvog druga!

Cole Porter očajnički zastenje.

— Davole! — sipljivim će glasom. — Satano! Prokleta svinjo...

Ratnik ga nije razumio. Samo se opet nasmije i podigne Porterov revolver.

— Revolver dobar... muy bien! — zatakne ga za pojas.

— U pomoć! — očajnički krikne Porter.

Ali nitko ga nije čuo, barem nitko tko bi mu pomogao. Čula ga je samo pustinja, a ona mu nije mogla pomoći.

Sklopi oči, jer mu se učinilo da će mu sunce spaliti zjenice. Osjećao je već kako mu se napinje koža na cijelom

tijelu, kako postaje vruća i steže se.

Ubojice će umrijeti, ubit će ih pustinja. Bijeg je bio uzaludan. Bili su bespomoćno izloženi suncu Sonore. A to čovjek ne može preživjeti.

— Vode... — začuje Cole Porter svojeg druga. — Dajte mi vode...

No ratnici se nisu ni osvrnuli na vapaje Scotta Hatfielda.

Cole Porter sada zapazi kako su ratnici pošli k svojim konjima. Uzjahali su ih gipkim pokretima i sada su u polukrugu stajali oko razbojnika.

Porter pokušava ispljunuti. Ali u ustima nije bilo sline. Glava mu se nemoćno spušta u pijesak. Vid mu postane nejasan. Obrisi su mu se stapali ispred očiju. Čuo je kako su Apaši potjerali konje. Projahali su između svezanih ubojica. Od konjskih kopita uzvitlana prašina prekriva ljude.

Scott Hatfield pokušava zaurlati iz svega grla... no ono ga izda. Naposljetku zajeca jedva čujno i osjeti oštru bol u vratu.

Cole Porter je šutio. Osluškiavao je topot kopita odlazećih Indijanaca... zatim je opet počeo povlačiti sponu.

Besmisleno, sve je besmisleno! Okrutna je ta zemlja, ne zna ni za kakvu milost.

Jecanje Scotta Hatfielda se polagano stišavalo. Končno izgubi svijest. Cole Porter izdrži nešto dulje. Osjećao je kako mu koža crveni, kako nastaju mjehuri na gornjem dijelu tijela, ka-

ko pucaju... ali od toga nisu nastajale rane. Postojani je južni vjetar stvarao sloj pijeska na razbojnicima. Oštrozrna se prašina ujedala u nastali otvor na koži. Naposljetku i Cole Porter počne gubiti svijest.

Umrijet ću od žeđi, pomisli najzad. Ili će nas još prije ubiti toplotni udar...

Misao mu odjednom zastane. Ništa više nije razmišljao.

Obojica su ležala u pijesku, ne dajući glasa od sebe. Nisu više vidjeli kako se sunce spušta k zapadu, a možda više nikada neće ništa vidjeti.

III

U predvečerje se začuje topot kopita u pustinji. Sjene pješčanih brda su se izdužile, mijenjajući iz trena u tren boje u svjetlu zapadajućega sunca.

Strvinari su šepesali pijeskom, pružajući svoje dugačke, gole vratove. Plaho su okružili svezane prilike koje naoko više nisu bile žive.

Topot kopita rastjera strvinare. Iz polumraka se pojave neke sjenovite prilike.

U plamtećem rumenilu s nebeskog se svoda spuštalo veče, pretvarajući pustinju u sag tamnocrvene boje.

— Tamo... sprijeda! — počuje neki grubi glas. — Tamo nešto leži u pijesku. Nebesa... dva čovjeka!

— Čini se da su mrtvi — promrmlja drugi glas.

Zatim se pet jahača zaustavi pokraj razbojnika. Iskoče iz sedla i pokrěnu se ukoćenih nogu. Jedan se od njih sagne nad ubojice. Već poslije nekoliko trenutaka podigne glavu.

— Živi su još... no ostanu li ležati, neće preživjeti noć. Posve su iscrpljeni, sunce im je spalilo kožu.

— Prokleti crvenokošci! I zato im dobavljamo oružje. Grom i pakao... — prokune drugi čovjek.

— Čini se da su pješačili — promrmlja onaj prvi. — Potplati su im sasvim istrošeni. Osim toga, svaki ima komad lanca na ruci, jedan na lijevoj, drugi na desnoj.

— Kažnjenici? — javi se sada neki oštri glas.

Sada se iza sjene neke dine približi čovjek čupave brade. Hladnim ribljim očima pogleda razbojnike.

— Mogli bi to biti kažnjenici, šefe — odgovori upitani.

Bradati kimne.

— Ako su kažnjenici, mogu biti samo iz Yume. Mislim da će biti sasvim prikladni za naše društvo čim se malo oporave. Djeluju vraški surovo. Netko ih je bacio u okove, a onda su vjerojatno pobjegli. Naravno, u lance ih je mogao baciti samo neki šerif.

— Povest ćemo ih, dakle, sa sobom? — zapita onaj prvi.

— Odvežite ih, dajte im vode, uvijte ih u pokrivače i stavite na svoje konje. — Bradati se opet okrene.

Onaj drugi se sagne, do-

hvati nož i prereže spone razbojnika.

Zglobovi na rukama Colea Portera i Scotta Hatfielda bili su silno natečeni. Remenje kojim su ih svezali Indijanci im se zasjeklo duboko u kožu.

Pošto su ga oslobodili, Porter krkljavo uzdahne. Ali nijedan se od njih nije osvijestio. Ubojice nisu ni osjetili čvrste ruke što su ih podigle, uvile u pokrivače njihova suncem izranjena tijela i stavile ih na konje.

Sunce je na zapadu potonulo iza obzora i sada se neki srebrnkasti sjaj spuštao na pustinju. Južni je vjetar također zatihnuo.

— Što misliš, hoćemo li ih moći spasiti? — zapita bradatoga neki mršavi.

— Možda. — Bradati stane savijati cigaretu okretnim prstima. — Ako su dovoljno žilavi... a upravo tako mi djeluju. Dobro bi nam došli. Mislim da su to pravi ljudi za nas.

— Nadajmo se da imaš pravo, šefe.

— Većinom imam pravo.

— Bradati ispljune. Posegne za čuturom što je visila o rogu sedla, zubima izvadi čep, otpije malo i opet je objesi.

— Imam oko za ljude. Bit će dobri za nas!

— Prokleti crvenokošci! — Neki čovuljak s mišjim licem pritjera svojega konja vodi-
nom. — Da su proležali još nekoliko sati, obojica bi jadno skončali.

— Crvenokošci su to i htjeli — reče bradati.

— Svinjarija! — Mišje lice strese glavom. — Hoćemo li to reći Nac-al-dayu prilikom sljedeće isporuke oružja?

— Čemu? Ne miješamo se mi u stvari Apaša, niti oni u naše. Obojica su živi, sve je drugo nevažno.

— Naravno, šefe!

Šutke su jahali kroz noć put juga.

* * *

Kada se Cole Porter probudio iz nesvjestice, boljelo ga je svako mišićno vlakno u tijelu. Ništa nije vidio, grudi mu je pritiskivao neki teški teret i nije mu dao disati. Prigušeno zastenje.

— Osvijestio se! — začuje neki grubi glas i doda: — Pozvat ću šefa.

Brzi se koraci udalje.

Na Portera padne neka sjena. Osjećao je da pokraj njega stoji neki čovjek. Pokuša otvoriti oči, ali vjeđe ga nisu poslušale. Osjeti kako ga nešto oštro siječe u glavi. Porter se pokušava prisjetiti što se dogodilo.

Odjednom zadrhti. U ušima osjeti bubnjanje, grmljavinu. Prođu ga trnci. Strese se... prisjećajući se svih događaja i pojedinosti, savije se i zastenje.

Dvije ga ruke dohvate za ramena, zatim ga blago i odlučno pritisnu na ležaj.

— Samo mirno! — promrmlja neka žena. — Ležite sasvim mirno, gospodine. Na sigurnom ste, ne brinite! Ništa vam se neće dogoditi. Indijanaca više nema, a mi ćemo vas dobro zbrinuti.

Porteru je taj glas bio ne-

poznat. Ipak je djelovao umirujuće. Mirno je ležao. Napetost je pomalo popuštala.

Ruke žene su bile hladne i mekane. Odmakne mu nekoliko čuperaka kose sa čela. Zatim začuje zveckanje posuđa. A onda ga opet uznemiri prodorno stenjanje.

Trgne se na užurbane korake žene i njezin glas. No govorila je nekom drugom: posrijedi je mogao biti samo Scott Hatfield. Sigurnost, pomisli Cole Porter. Na sigurnom smo mjestu, ta kazala je...

Zatim začuje glasove muškaraca. Teški su se koraci približavali. Netko reče:

— Hej, Chita, Chet reče da se jedan osvijestio?

— Obojica.

Cole Porter je osluškivao. Zapazi kako se netko približava njegovom ležaju. Zatim mu se teška ruka spusti na desno rame.

— Hej, gospodine... — reče neki čovjek tamnoga glasa.

— Hej... — prošapta Porter jedva čujno.

Tko li je to, pomisli pri tome. Prokletstvo, tko je to samo? Gdje smo? Onaj drugi se nasmije.

— Čak si i progovorio. Sjajno! No još me ne vidiš, zar ne? Nije to čudno. Obojica ste mnoge sate proležali u Sonori, sunce vam je spalilo lica... mogli ste i oslijepiti. No vi ćete se oporaviti. Glavno je da me razumiješ i da možeš govoriti. Zovem se Garland, Duke Garland.

— Cole Porter — prošapta razbojnik i začuje stenjanje.

druga. — Onaj se zove Scott Hatfield.

— Dobro je, Porteru. Zasad je to sasvim dovoljno. Porazgovarat ćemo kad vam bude bolje. Za nekoliko ćete dana opet biti na nogama.

— Hvala... — promrmlja Porter. — Hvala vam...

— U redu, Porteru. — Ubojica opet osjeti tešku ruku na ramenu. — Već ćemo se sporazumjeti i nekako nagoditi.

Cole Porter nije razumio posljednju rečenicu. Htio je nešto zapitati, ali čovjek se već udaljio. Čulo se još samo stenjanje Scotta Hatfielda.

No pomalo se sve stišavalo. Ona žena pride Porteru i sjedne na rub ležaja.

— Zaklala sam nekoliko pilića i skuhala juhu. Mogli biste nešto pojesti. Prijatelj vam se opet onesvijestio.

— Hvala, gospodo.

Cole Porter je teško disao. Žena mu pomogne da se malo uspravi. Zatim donese juhu i nahrani ga.

Jeo je s tekom i tek mu sada dopre do svijesti koliko je izgladnjeo. Zatim ga ponudi jakom kavom. Poslije toga Porter se iscrpljeno spusti na ležaj.

— Gospodo? — Glas mu je sada zvučao snažnije.

— Da, gospodine Porter?

— Gospodo, što je zapravo htio reći taj gospodin Garland? Mogli bismo se nagoditi...

Još nije ništa vidio, no osjetio je kako je žena postala nepovjerljiva. Glas joj je zvučao hladno.

— Vama i vašem prijatelju smo skinuli čelične narukvi-

ce s ručnih zglobova. Otekli-na se povukla, a rane su zacijeljele.

Porter se lećne.

— Lanac... — promrmlja nesigurno.

— Da. — Žena se sada očito bavila posuđem. — Pobjegli ste odnekud, zar ne? Zar iz Yume?

— Ne... — Porter osjeti kako mu je bilo zabubnjalo. Obuzimao ga je nemir, kućanje bila je sada osjećao i u sljepoočicama. Ništa nije vidio, nije znao gdje se nalazi. Možda su obojica upali u stupicu, možda će ti ljudi dovući šerifa... Glas žene prekinje njegove misli:

— Ali vi i vaš drug ste pobjegli pred zakonom. Lanac je sasvim očiti dokaz. Možda vas sada traže. Zašto su vas lišili slobode?

— Ja... gospodo, ako vi... ako ste znali da smo obojica... mislim... kako...

— Kako to da vas je Duke poveo sa sobom, kako to da vas sada njeguje, premda zna da ste odmetnici. To ste me htjeli zapitati, zar ne? — Žena se nasmije. — Duke i njegovi ljudi su comancheros* gospodine Porter. Živimo tu, u pustinjском logoru nadomak meksičke granice. A vi i vaš prijatelj nam se možete pridružiti pošto se jednom pridignete na noge. Kažite mi sada zbog čega vas traže?

— Comancheros... — zbunjeno promrmlja Porter. —

* Comanchero — ilegalni trgovac s Indijancima u jugozapadnom dijelu Sjedinjenih Država (op. ur.).

Traže nas zbog ubojstva, gospodo. Osuđeni smo na dvadeset godina Yume. No pobjegli smo.

— U redu, gospodine Porter. Tu vam se ništa neće dogoditi.

Cole Porter kimne. Savlada ga umor i trenutačno zaspi, iako je još htio razmisliti o tisuću stvari.

IV

Hici zapraskaju logorom. Porter se probudi i zaprepашteno se uspravi. Progledao je opet. Istina, isprava slika nije bila sasvim jasna, no pomalo se izbistrila. Napolju su odjekivali hici, detonacije.

Porter spusti noge s ležaja i polagano se uspravi. Nije mu to zadalo osobitih teškoća. Pogleda susjedni ležaj i ustanovi da Scott još spava.

Nalazili su se u kolibi od tankih dasaka. Prozora nije bilo, jarko je sunčevo svjetlo upadalo samo kroz otvor vrata.

Na sebi je imao samo gaće. Na stolcu pokraj ležaja ugleda košulju i hlače. Oklijevajući isproba odjeću. Sve je bilo u redu. Teškim korakom se zaputi k vratima i pogleda napolje.

Logor se nalazio u prstenju od stijena. Ispod jednog je kamena izvirala voda i gubila se nešto dalje u pijesku. U logovoru je bilo nekoliko koliba i šatora. Pokraj stijena se nalazilo i nekoliko teretnih kola. S juga se na konjima približavala skupina muškaraca. Stražar im domahne.

Stojeći na pijesku između koliba, čovjek koji je pucao ponovno nabije revolver. Bio je to neki mršavi, uski momak probadajućih očiju. Kao cilj su mu poslužile prazne limenke. Sada su prorešetane ležale na tlu.

Cole Porter se okrene. Kolibi se sada približi neka mlada žena, očito Meksikanka. Vitka poput gazele, gipko se kretala lagano se njišući u bokovima. Put joj je djelovala poput nježnosmeđa baršuna, lice joj je bilo uokvireno crnom, mekanom kosom. Porter se lecne.

Meksikanka se ne iznenadi ništa manje. Zastane.

— Zar ste ustali?

Odmah joj prepozna glas i nasmiješi se.

— Zar ste nas vi njegovali?

— Smjesta natrag u kolibu! — zapovjedi mu ona. — Morali biste se pogledati u zrcalu... obuzeo bi vas strah...

Porter se vrati u polumrak kolibe i sjedne na ležaj. Žena također uđe i stavi lonac s jelom na stol.

— Kako se osjećate?

— Dobro.

— Ali ne izgledate tako.

— Kad vas vidim, odmah se osjećam bolje, senjorita. Gospode, što li sam sve propustio onih dana dok nisam ništa vidio...

— Čini se da vam je doista dobro.

Obrazi joj lagano porume. Pogled Colea Portera je klizio preko njezinih oblina. Teško je disao. Neki mu se čudnovati sjaj pojavi u očima.

— Nije nikakvo čudo što mi je opet sasvim dobro. Kad vi njegujete čovjeka, mora brzo ozdraviti.

— Ta vi još niste zdravi — odgovori mu osorno, zatim mu okrene leđa i posveti se Scottu Hatfieldu. Nagne se nad njega i blago ga prodrma. Scott se probudi.

— Kako se osjećate, gospodine Hatfield? Možete li ustati da biste nešto pojeli zajedno s prijateljem?

Cole Porter se odvuče do Hatfieldovoga ležaja. Druga pogleda razrogačenim očima.

— Cole! Jesi li to ti, Cole? Čovječe, ta živi smo, Cole! — promrmlja još slabim glasom.

— Jesmo, čini se.

Scott Hatfield se pokušava uspraviti. Ali on nije bio živav poput Portera. Nije se uspio pridići.

— Dobro je što te vidim, Cole... Nisam ni mislio da ću te opet moći vidjeti.

— Ni lanaca više nemamo.

— Cole Porter se vrati k stolu i sjedne. — I upoznali smo senjoritu Chitu — reče široko se nacerivši. — Nije mi nimalo žao što opet živim.

Neka se sjena pojavi u okviru vratiju. Uđe čovjek čupave brade. Kimne mlađoj ženi, a ona bez riječi izađe. Čovjek se hladno nasmiješi i odmjeri razbojnike.

— Onda... koliko vidim, osjećate se sasvim dobro. Ja sam Duke Garnald.

Cole Porter ustane.

— Spasili ste nas, gospodine Garland. Dugujem vam

zahvalnost. — Ispruži desnu ruku.

— Comanchero samo kimne.

— U redu. Apaši su se grdno poigrali s vama. Ko-
načno, nisam vas mogao ostaviti u pijesku... onako svezane.

Ubojice počnu jesti. Duke Garland sjedne k njima. Cole Porter dohvati lonac s kavom što ga je Meksikanka ostavila. Pri tome pogleda comanchera.

— Dali ste nam vraški lijepu njegovateljicu, gospodine Garland. Sviđa mi se.

— I meni. — Garlandovo se lice uozbilji. — To mi je žena, Porteru. Nadam se da se razumijemo. — Iz njegovih riječi zazvuči neki prije-
teći prizvuk. Cole Porter se lecne. Zatim se nesigurno nasmiješi i nastavi užurba-
no jesti.

— Sada ćemo porazgovarati o poslu. — Garland se zavalj na svom stolcu.

— O poslu? — začudi se Hatfield na svom ležaju. Od-
makne kosu sa čela. Obrazi su mu sasvim upali u išup-
ljeno lice pokriveno gustom bradom.

— Upravo tako. Nismo vas baš badave povelj sa sobom i njegovali sve do ozdravlje-
nja.

Comanchero prekriži ru-
ke na grudima. Između su-
ženih vjeda razbojnici osjete
probadajući pogled.

— Vjerujem da ćemo se sporazumjeti — reče Porter. Pri tome pogleda Hatfielda da bi ga upozorio. — Zasi-
gurno ćemo se sporazumjeti

s ljudima koji su nam spasili živote, zar ne, Scotte?

Hatfield je odmah sve shvatio. Kimne. Garland se naceri.

— Tvoje mi se riječi sviđaju, Porteru. Općenito, vas mi se dvojica sviđate. Dobro ćemo pristajati jedni uz druge... Eto, potrebna su mi dva čovjeka. A ljudi, koji su osuđeni na dvadeset godina robjije, koji su uspjeli umaći prilikom putovanja u kazneni logor, koji su vezani lancem bježali kroz pustinju bez kapi vode, zasigurno su dovoljno žilavi da bi mogli surađivati sa mnom.

Porter se usiljeno nasmiješi. Hatfield je nevoljko žvakao promatrajući comanchera.

V

Mjesec je obasjavao zemlju nekim blagim sjajem. Odnekud se začuje lavež pustinjske lisice. Noćna se tišina prekine. Odjednom se začuje škripanje kotača, topot kopita, zveckanje lanaca, škripa kože. Iz noći se pojave troja kola i otkotrljaju se pokraj poput čovjeka visoke piramide što je označavala meksičku granicu.

Na bokovima kola sjedili su krupni i bradati kočijaši. Sigurno su upravljali svojim vozilima kroz pijesak.

Nekoliko je jahača okruživalo zaprege. Neprestano su zurili u noć, upravo kao da nešto traže.

— Je li još daleko? — odjekne neki prigušeni glas u mraku.

— Još tri milje — začuje se odgovor. — Čini se da će sve glatko proći.

Jedan jahač ispljune. I u tom trenu sve započne.

— Alto... stoj! Smjesta stanite! Zapovijed oštro poput pucnja bičem prereže šumove kotrljanja kola. Jahači se okrenu u sedlima.

Iz obližnjeg se isušenog korita potoka pojave neke prilike. Zapravo su se kretale u skokovima. Bili su to snažni, oniži ljudi tamne puti i širokih lica. Na glavama su imali sombrere širokih oboda. Sivkastozelene uniforme.

Rurales!* — procijedi jedan comanchero. — Prokletstvo...

— Madre de dios! Ne mičite se!

Meksikanci zauzdaju konje i trgnu oružje iz korica. Zaprašte hici, zasjaju plamčići na grlima cijevi. Tanad stane orati pijeskom. Comancheri se nekoliko trenutaka nisu micali.

Samo Cole Porter potjera konja i priljubi se životinji uz vrat. Ubaci metak u cijev vinčesterke. Zapuca.

Plamičak sijevne iz cijevi. Jedan rurales odbaci oružje, zakrklja, uhvati se za grudi, zanjše se u sedlu. Konj mu se uplaši i zagrabi naprijed, a čovjek u uniformi padne poledice na tlo.

Ljudi u uniformama podignu viku.

— Diabolo! Psi! Prokleti ubojice! Okajat ćete to!

* Rurales — Seljačka neregularna vojska, seljačka milicija u Meksiku (op. ur.).

Revolveri ruralesa žestoko zalaju. Cole Porter trgne konja i potjera ga punim trkom. Nekoliko taneta prozviždi tako blizu pokraj nje da je osjetio njihovu toplinu.

Kočijaši na bokovima kola zamahnu bičevima i potjeraju životinje. Scott Hatfield se okrene u sedlu i zapuca u smjeru uniformiranih koji su sada progonili transport.

Voda pogranične policije, neki kaplar, odjednom se nagne na vrat svojega konja i zauzda ga uz najveće napore. Meksikanci zaostanu.

Kola i jahači se sada upuste u bijeg kroz noć. Teški su kotači i konjska kopita uzvitalali silnu prašinu. Pijesak je prigušivao topot kopita. Ljudi su šutke napredovali i neprestano se osvrтали. Ipak ih nitko nije slijedio.

Poslije pola sata stignu u udolinu između dva strma pješčana brda. Tu je nekoliko kaktusa saguaro poput prijetećih prstiju stršalo put neba.

Usred doline se kola zaustave. Konjima su podrhtavale sapi, oko nozdrva im se sakupila bijela pjena. Noć je bila prohladna i ljudi su, zebući, podigli ramena.

Duke Garland okrene konja i pritjera ga k Porteru i Hatfieldu. Zauzdavši životinju pokraj njih, izvuče iz džepa kesu s duhanom.

— Je li tko povrijeđen?

— Nije.

— Imali smo sreću... grom i pakao! No Fred i Jan su poginuli. — Savije cigaretu, zatim dobaci kesu Coleu Porteru.

— Događa li se to često? Hatfield posegne za čuturrom što je visila o rogu sedla.

— Ne. — Garland opet prokune. — Rijetko. Zapravo nikada. Obično nitko ne zna kada ćemo krenuti na put. Želio bih samo znati odakle su prokleti psi saznali da danas prebacujem transport preko granice. — Pripali cigaretu i duboko uvuče dim. — Dobro ste se držali. Sudje lovali ste prvi put... svejedno, vraški sam zadovoljan s vama!

— Dolaze, šefe! — poviče neki vozač.

Duke Garland se naglo okrene.

Na hrptu pješčanog brda na istoku se pojave jahači, na trenutak zastanu poput mjedenih kipova na srebrnkastom svjetlu mjesečina, zatim sjure životinje put doline.

Mišićava su im tijela sjala od znoja. Dugačku im je kosu mrsio vjetar.

Bili su to Apaši. Zauzdaju konje na petnaestak metara udaljenosti od comanchera. Jedan im ratnik prijaše i podigne desnu ruku.

— How!

Garland potjera konja u njegovu smjeru. Nagovori ratnika na španjolskom jeziku. Snažni ga je Indijanac slušao nepokretna lica. Zatim sjaše, pride kolima, odriješi platno i na svakom vozilu otvori po jedan sanduk. Zadovoljno zagunđa i ispusti nekoliko grlenih glasova.

Ostali ratnici prijašu i bace natrpane kožnate torbe u pijesak.

— Požurite! — napeto će Garland vozačima.

Ljudi sidu s kola i odriješe osedlane konje, vezane o stražnji dio kola. Zatim uzjašu.

Crveni se ratnici popnu na bokove kola, pograbe uzde i zamahnu bičevima.

Duke Garland sjaše i pokupi poput šake velike kožnate vrećice natrpane zlatnim zrncima. Zlato strpa u svoje dvanjke i uzjaše. Domahne Apašima i potjera konja.

— A sada što prije odavde! Ne smijemo gubiti vrijeme!

Ljudi potjeraju konje put sjevera, ka granici. Neprestano misleći na meksičku pograničnu ophodnju dobrano su tjerali konje.

* * *

Jahali su šutke. Povrh njih proleti sjena neke noćne ptice, ponovno se začuje lavež pustinske lisice, no jahači se nisu osvrтали na to.

Poslije tri sata jahanja stignu u logor. Stražar podigne cijev puške i ubaci metak u ležište. Zveket kovine raspара тишину.

— Stoj! Tko je?

Duke Garland podigne glavu.

— Mi smo, Hank — ravno dušno će Garland.

— Jesi li ti, šefe? — opet će stražar.

— Jesam... prokeltstvo! — naljuti se šef.

— U redu... mrak je i ne vidim vas. Očekivao sam šesticu... što je?

— Naišli smo na ophodnju — reče Cole Porter pritjevajući konja stražaru. Skine

šešir i obriše znoj s unutrašnje vrpce. Prokleta smeće!

— Rurales? — začudi se stražar spustivši cijev puške. — Grom i pakao! Odakle su stigli? Odakle su samo saznali da...

— I mene to zanima — progundа Garland jašući pokraj stražara.

— No inače je sve bilo u redu — reče Porter, obode konja i pojaše za drugima.

Između šatora i koliba još je gorjela jedna vatra. Pošto su jahači zauzdali konje, neki čovjek ustane i pođe im u susret.

— Je li sve u redu, Pedro?

— Garland ukočeno sjaše i dobaci uzde svojega konja Meksikancu, koji je dosad sjedio pokraj vatre.

— Dakako, senjor Garland. — Čovjek se nasmiješi. — Zar je nešto pošlo ukoso, šefe?

— Nešto? — Garland se nevoljko naceri. Fred i Jan su mrtvi, Pedro. — Izvuče vrećice sa zlatom iz dvanjki, okrene se i pođe teškim korakom u svoju kolibu.

Drugi sada također sjašu. Cole Porter potapša svojega konja po vratu, potom dobaci uzde Meksikancu.

Pješčanim prostorom usred logora nečujno prođe neka vitka prilika. U očima joj se odražavalo mjesečevo svjetlo, punačke su usne bila lagano razmaknute, a između njih su poput bisera sjala dva niza beskprijekornih zubi.

Cole Porter zastane kao ukopan zureći u nju. Obuzme ga neki čudnovati osje-

čaj. Postane mu vruće. Pošto ga je zapazila, i ona zastane.

— Buenas tardes, Chita — pozdravi je Porter.

Ona samo kimne. Šutke mu je cijelu sekundu gledala u oči. Očito nije imala dovoljno odlučnosti da se opet pokrene. Zatim odjekne oštri Garlandov glas iz kolibe:

— Chita! Gdje si?

— Tu sam.

Meksikanka napeto prođe rukom kroz dugačku crnu kosu i još jednom oklijevajući pogleda Portera. Laka se koraka zaputi u kolibu.

Duke Garland se sada pojavi u okviru vratiju. Mlada žena pokraj njega.

Garland je zamišljeno šutio, oštro promatrajući Portera. Scott Hatfield pride Porteru.

— Dobro ste radili — reče comanchero. — Zadovoljan sam i nećete požaliti svoj trud. Isplatilo se... pokupio sam vas u pustinji, i vidim da se isplatilo! — Naceri se ukočenim licem. — Idući ćete put ostati u logoru. Danas ste dokazali da pripadate u naše društvo.

Cole porter je šutio. Duke Garland uđe u kolibu i zatvori vrata za sobom.

Porter je bez riječi zurio u kolibu. Razmišljao je o Chiti. Ubojica Cole Porter nije u cijelom svom životu vidio ljepšu ženu.

— Dodi, Cole! — Hatfield mu položi desnu ruku na rame. Porter se šutke zapusti s drugom u šator što su im ga dodijelili. Do ušiju mu dopre tiho pjevušenje stražara.

— Vraški opasan posao — tiho promrmlja Porter.

— Poput svakog drugog, Cole — uzvratiti Hatfield, zatim ispljune. — Svakako je bolji od onoga u Yumi... tamo bismo od mraka do mraka lomili kamenje. A tu smo slobodni, mesa i kave ima svakoga dana, spavamo u miru. Što da čovjek više poželi? Prije tri tjedna je sve izgledalo sasvim drugačije, Cole.

— Ne sviđa mi se taj posao. — Porter zastane i pogleda druga. — Zar si zaboravio da nam to uopće nije potrebno?

— Kako?

— Onomadne smo u Phoenixu opljačkali dvadeset tisuća dolara, Scotte! zar si to zaboravio? Ljudi sa zvijezdama su nas šćepali u Sonori, ali novac nisu pronašli do danas. — Misliš li?

— Okladio bih se da ga nisu pronašli. Da su znali za to, odmah bi nam to nabili na nos. — Porter podigne ramena i zaokruži pogledom po noćnom logoru. — Dvadeset tisuća dolara, Scotte! Do sada ih nismo pokupili. Ali sada... ta dobro znaš gdje smo sakrili novac!

— Dakako, Cole. Leži u onom napuštenom gradu u Sonori, u Balantineu.

— Mislim da grad nije udaljen više od tridesetak milja u smjeru istoka, računajući odavde. — Porter zabode palac pod široki pojas s oružjem. — Zamisli samo, Scotte: Posjedujemo dvadeset tisuća dolara! A ovdje surađujemo s bandom comanchera.

— U posljednja tri tjedna ionako nismo imali prilike da posjetimo stari grad. Zar smo mogli odmah poslije bijega potražiti grad? Pješice?

— Hatfield strese glavom. — Radilo nam se o životu i smrti, Cole. Na novac nismo mogli ni pomisliti!

— Ali sada razmišljam o njemu.

— Zar ga namjeravaš uzeti?

— Zašto ne bih? To je naš novac. Opljačkali smo ga u Phoenixu!

— Ne vjerujem da će nas Garland pustiti odavde. Morao bi biti lud... ta danas je izgubio dva čovjeka. Potrebni smo mu. — Hatfield se opet pokrene. Porter zakorača pokraj njega.

— Ne posjedujem ništa. — Hatfield teško uzdahne.

— Ne pripada nam ni jedan konj, ni jedno jedino sedlo. Nemamo ni vlastitog oružja. Ne pripadaju nam čak ni košulje ni hlače što ih imamo na sebi...

— To me zasigurno neće zadržati. — Cole Porter se blijedo nasmiješi. — Malo me zanima kome pripada konj, na kojemu sjedim. Sjedim li na njemu, sasvim sigurno pripada meni. Tako je to, Scotte!

— Ipak neće biti tako jednostavno otići odavde. A i dalek je to put! Trideset milja pustinje... To je pravi pakao, Cole. — Scott Hatfield strese glavom. — Zasad se ne možemo izložiti nikakvoj opasnosti.

— Znaš li ti koliko dugo može čovjek živjeti u Meksiku od dvadeset tisuća dola-

ra, Scotte? Čovjek ne mora maknuti ni prstom, samo se po cijeli dan grije na suncu.

— Ali mi još nemamo novac, Cole. Što se mene tiče, preopasno je naprosto nestati odavde. Garland bi nas zasigurno progonio, a kad bi saznao da smo u Balantineu sakrili dvadeset tisuća dolara, pograbio bi novac i mi ne bismo vidjeli ni centa od toga!

Cole Porter se ujede za donju usnu.

— Sada će biti nepuna tri tjedna tome što smo pobjegli iz unesrećenoga vlaka. To je dovoljno dugo vrijeme.

— Znam zašto si tako napet, Cole. — Hatfield se sada sagne. Stigli su pred šator i zavuku se unutra. — Misliš na onu ženu, na Meksikan-ku... No kažem ti, Cole, drži se podalje od nje! To je Garlandova žena i...

— Tako on kaže. Ali rado bih vidio svećenika koji ih je vjenčao. — Porter se spusti na ležaj.

— Zar si zaboravio da nas je Garland pokupio u pustinji kad smo već bili napola mrtvi?

— Postaješ sentimentaln, Scotte. Ništa to ne donosi. — Cole Porter se tiho nasmije.

— Možda je bila Garlandova greška što nas je spasio. Možda nas je morao ostaviti svezane u pijesku. — Zajedljivo se nasmije i ispruži se na pokrivačima. — Sada se moramo opet naviknuti na to da živimo bez Garlanda, kao i prije. Nije nam potreban nitko tko će nas učiti hodati! Idućom ćemo zgođom nestati odavde, Scotte,

uzet ćemo naš novac i proboraviti u Meksiku sve dok potjernice iz Arizone ne zastare, Scotte.

Scott Hatfield je šutio. A Cole Porter je još dugo zurio u tamu da bi naposljetku zaspa.

* * *

Tri dana kasnije. Duke Garland izjaše sa svojim ljudima iz logora još prije izlaska sunca; ostalo je tek nekoliko žena, dva ranjenika, kao i Porter i Hatfield.

Kada je sunce izišlo i rastjeralo jutarnju sumaglicu, u logoru je još vladao mir. Južni je vjetar pjevušio oko stijena, zrak se brzo zagrijavao.

Cole Porter se probudi prvi i sneno se izvuče iz šatora. Uspravi se i žmirne spram bezbojnog, svijetlog neba.

Na sebi nije imao ništa osim ispranih »levisica«.

Tijelo mu je bilo mršavo i žilavo. Od teških rana što mu ih je zadalo sunce prilikom bijega kroz pustinju preostali su samo ožiljci. Povjetarac je na koži osjećao kao ugodno topao. Polagano pođe k izvoru da bi se umio.

Pod stijenom je sjedila neka mlada žena, prala je kosu. Začuje korake i okrene se. Bila je to Chita, mlada Meksikanka.

Neka čudnovata strepnja obuze Colea Portera. Trenutak je krzmao, zatim pođe.

— Dobro jutro, Chita.

Ona se nasmiješi. Odmah pogleda u smjeru logora. Očito su svi još spavali, izvan koliba i šatora nije bilo

nikoga. Neki joj neobični sjaj zasja u očima.

Perući kosu tiho je pjevušila preda se. Još se jednom sagne i ispere sjajnu crnu kosu.

Cole Porter čučne pokraj izvora i gurne podlaktice pod hladni mlaz vode što je izlazio iz stijene. Osjeti njezin pogled na sebi. Morao je upotrijebiti svu snagu svoje volje da je ne bi pogledao. Obuzme ga silan strah da u suprotnom slučaju više ne bi mogao dugo potiskivati svoje osjećaje.

— Zar ti se ovdje ne sviđa, Cole? — odjednom ga zapita Chita.

Podigne glavi i gotovo je razdraženo pogleda, potom odgovori:

— Odakle to znaš, Chita? Da... imaš pravo. A kad bi još znala zašto, razumjela bi me.

— Dukea nema, Cole. U logoru nema gotovo nikoga, sami smo.

— Zašto to kažeš? Ne znam što misliš, Chita... Cole Porter zadivljeno pogleda nježno i gipko tijelo žene. Naprosto više nije mogao odvratiti pogled od nje. Teško je disao. Vrškom jezika ovlaži isušene usne.

— Nećeš li mi ispričati nešto više o sebi, Cole? — Pokretom glave Chita zabaci mokru kosu na leđa. Rumenje se usne lagano otvore.

— Ne vjerujem... ne vjerujem da bih kome mogao što ispričati, Chita — promrmlja Porter. — Ni sa kime nisam dovoljno blizak.

Chita se nasmije praskavim smijehom. Porter se pre-

ne i odvrati pogled. Brzo se sagne i počne se umivati. No bio je napet, nije mislio ni na što drugo nego na tu ženu.

Chita ustane. Polagano ga obide i pride mu s leđa. Koraci su joj bili gipki i mekani kao u mačke. Položi mu uzane ruke na ramena. Polagano mu prođe rukama preko ramena i nadlaktica, zatim tijelom. Opet se tiho i izazovno nasmije.

— Dobro te poznam, Cole. Dovoljno sam ti bliska.

Porter se ujede za donju usnu i napola se okrene.

— Chita... vidi li nas tko...

— Glas mu zadrhti. — A Duke, on će... — Lice mu odjednom prekriju sušičave, crvene mrlje.

— Nema ga ovdje, Cole. Nitko nas ne vidi — prošapta Chita. — Iščekivao si taj trenutak sa čežnjom, Cole, nije li tako? — prela mu je Chita uz uho. — Otkako si ovdje, nisi mislio ni na što drugo. Pouzdano to znam. I imaš sreću, Cole: Sviđaš mi se! Zar se sada možda bojiš?

Opet se nasmije. Cole Porter se više nije mogao savladavati. Čitavim mu tijelom prostruji neko čudnovato osjećanje. Dohvati je objema rukama i privuče je k sebi. Mokri mu uvojci skliznu preko lica, ali nije ih ni osjetio. Osjećao je samo baršunastu, mekanu put i vruće usne. Bio je kao opijen.

Chita se naglo odvoji od njega, upre mu ruke o grudi, zabaci glavu i nasmije se srebrnkastim smijehom.

— Chita... — uzbuđeno prošapta Porter. U očima

mu se rasplamsa divlja vatra. — Nebesa, Chita...

— Ne ovdje, Cole. — Blago mu se otme iz zagrljaja, okrene se i požuri ka kolibi, u kojoj je živjela s Dukeom.

Cole Porter pogleda za njom. Grlo mu je bilo suho, peklo ga. Na usnama osjeti slani znoj. Ispljune i pođe za njom.

— Chita...

Žena stigne do kolibe i uđe. Vrata ostavi otvorena. Nekoliko trenutaka zatim Porter zastane u okviru vratiju teško dišući.

Sjedila je na ležaju u jednoj prostoriji kolibe. Promatrala ga je sjajnim crnim očima, mamila ga. Bila je naga. Polagano se spusti na ležaj.

— Dodi... — pozove ga promuklim glasom.

— Chita... — grubim će glasom Porter. — Ako mi... ako Duke...

— Dodi, luđače! — promrmlja Chita.

Cole Porter uđe i zatvori vrata. Teškim korakom pride ležaju, sagne se i uhvati je za nježna ramena. Divlje je poljubi. Chita mu ovije ruke oko vrata, sklopi oči i povuče ga na ležaj...

Napolju je jarko svjelo priepodnevnog sunca obasjalo logor. Nekoliko žena iziđe iz svojih koliba i pođe na izvor. Donesu vodu i raspire vatru da bi skuhalo kavu.

Scott Hatfield potraži drugu, no ne pronađe ga. Uzne-miren se vrati u šator. Kada je oko podneva preuzeo stražu na ulazu u logor, Cole Porter se još nije pojavio.

Duke Garland se vrati nešto prije mraka. Ujaše u logor na čelu svoje skupine. S njima su stigla i četvora natovarena kola. Prema svemu sudeći, nije bilo nikakvih teškoća, nitko od ljudi nije bio povrijeđen.

Pošto je do večeri bio na straži, Scott Hatfield se vrati u šator. Tu pronade Colea Portera gdje leži na svom ležaju. Iznenadeno ga pogleda.

— Pa gdje si, Cole? Tražio sam te po cijelom logoru! Gdje si se samo krio čitav dan?

Cole Porter se nasmiješi.

— Očito me nisi tražio na pravom mjestu...

Hatfield strese glavom.

— Da mi je samo znati što to znači... Otkako smo tu, nimalo mi se ne sviđaš, Cole. Izmijenio si se.

— Nisam ja, već ti. — Cole sjedne. — Nekako si omekšao, Scotte. Tim trgovcima s Indijancima dopuštaš da ti zapovijedaju, i još uživaš u tome.

— Nije tako, Cole.

— Tako je. — Porter se opet spusti na ležaj. Stavi ruke pod zatiljak i tiho zapjevuši preda se.

Scott Hatfield je šutio. Na polju se začuje topot kopita. Limeno posude zazveči. Potom se začuju glasovi muškaraca, smijeh žena, a onda i zvuci gitare. Večernji ih je povjetarac pronosio logorom.

Hatfield podigne glavu i stane osluškivati. Šatoru su se približavali neki žustri koraci. Naglo se odmakne platno što ga je zatvaralo.

Pojavi se lice Dukea Garlanda, crveno, iskrivljeno od gnjeva.

— Porter!

Scott Hatfield se lecne i pogleda druga. Cole Porter problijedi. Polagano se uspravi.

— Da?

— Izidi, Porteru! — zagrmi Garland. Glas mu je uvelike nadjačao logorsku buku. Odjednom sve zatihne, svi zanijeme.

— Što želiš? — tiho ga zapita Porter.

— I još pitaš! — Garland zakorači korak naprijed, sagne se i pograbi Portera za ovratnik košulje. Razbojnik osjeti kako ga je nešto trgnulo uvis.

Cole Porter poviče i podigne šake. No Duke Garland je bio brz i snažan. U vitkom mu se tijelu krila golema snaga. Izbaci čovjeka iz šatora, zatim zakorači k njemu.

— Gdje si bio danas? — izdere se Garland. — Kaži... gdje si bio?

Stojeći pred šatorom. Scott Hatfield je zbunjeno promatrao muškarce. Razgoračenim očima pogleda Garlanda.

— Pa što je to, Duke?

No Garland se ni ne osvrne na nj. Odjenom udari.

Cole Porter ošamućeno zatetura. Oštra mu bol ispunjuje glavu.

— Duke! — začuje se glas žene. Chita, sva blijeda, dotrči od Garlandove kolibe. U očima joj je tinjao strah. Priđe comancheru. — Duke! Što to radiš s Coleom? Ostavi ga u miru. Zašto ga tučeš? Ostavi ga u miru, Duke!

Čovjek se okrene. Smijesak mu nakrivi tanke usne.

— A što bi ti htjela, prokleta droljice?! — poviče Duke.

Skoči k njoj, pograbi je za bluzu i stane tući. Chita je vrištala, jecala, glavinjala. Suze su joj se u potocima slijevale niz obraze.

— Ali, Duke... — mucala je. — Duke... daj da ti objasnim...

— Da mi objasniš... hahaha — divlje se nasmije Duke.

— Što da mi objasniš? Čitav si dan provela s njim u mojoj kolibi, na mom ležaju... droljo! Zar nije možda tek prije sat vremena napustio kolibu? Zar ćeš možda ustvrditi da ste čitali Bibliju?

— Vidio sam, šefe... točno sam vidio — zakriješti neki košcati čovuljak koji je preko dana ostao u logoru, jer zbog čira na leđima nije mogao izjahati s Duekom.

— Nije tako, Duke... nije tako... — jecajući procijedi Chita.

Bez ijedne riječi opet je stane tući. Jedna je pljuska baci u pijesak. Cole Porter sada zaskoči Garlanda s leđa.

Pograbi ga za lijevo rame, okrene ga i tresne šakom u donju vilicu. Tražeći oslonac, Garland zabaci ruke i ošamućen padne na tlo. Teško se zakotrlja pijeskom.

— Ne diraj je više — teško dišući mu reče Porter. Mršavo mu je lice bilo ukočeno poput krabulje. Podigne šake i opet pođe na Garlanda.

— Chitu više nećeš tući, prljava svinjo!

Sagne se, podigne Garlanda i desnicom ga tresne u

čelo. Comanchero se opet svali na leđa. Borio se da dođe do zraka. Sve se zavrtilo oko njega. Zastenje, s mukom se pridigne na koljena i zarine obje šake u pijesak.

— Pričekaj samo... — prostenje comanchero. — Govno prokleta!

Naglo se pokrene i baci Porteru pijesak u lice. Istodobno skoči i zamahne gnjevno. Cole Porter je bio zaslijepljen. Refleksno zatvori oči i ispljune pijesak iz usta. Zatim ga pogode dva udarca i obore s nogu.

Meksikanka se napola uspravila. Razrogačenih i suznih očiju pogleda u smjeru muškaraca. Očajnički sklopi ruke.

— Zašto to činiš, Duke... Poslušaj me... kažem ti, Duke, sve je bilo drugačije... sasvim drugačije...

Garland joj priđe i pljusne je, tako da je opet pala u pijesak. Teško dišući Garland zastane i prođe rukom preko očiju.

— Duck, Hunt... zatvorite momke u praznu kolibu i dobro zakračunajte vrata!

Dva se muškarca izdvoje iz kruga... priđu Scottu Hatfieldu.

— Daj oružje! — zareži jedan od njih.

Hatfield strese glavom.

— Zašto? Do vraga... ta što sam učinio? — zapita Scotta, zatim pogleda surova lica i postane nesiguran. Bio je sam.

Comancheri nisu bili ni malo strpljivi. Istrgnu mu revolver iz korica, dohvate ga i odvuku. Kada se pokušao oduprijeti, jedan ga uda-

ri u leđa, tako da se propeo i kriknuo.

Pošto su ga zatvorili u kolibu, vrate se i dovuku i Colea Portera. Bio je ošamućen od udaraca i jedva je osjetio da su ga nekamo odvukli.

Comancheri sada dobro zakračunaju vrata. Porter i Hatfield su opet bili zatočeni. Napolju se spustio mrak, a u kolibi je bilo još mračnije, jer nije imala prozora.

Poslije nekog vremena Cole Porter se malo oporavi. Zastenje i preokrene se osjećajući divlje boli u cijelom tijelu. Ustane teško dišući i pipkajući u mraku pronade ležaj od dasaka. Legne i počne osluškivati. Srce mu je divlje udaralo, bio je silno uznemiren. Napetost je popuštala vrlo polagano.

— Glupane! — odjednom začuje Scotta Hatfielda. —

Prokleti glupane! Sada te sve svršeno... čim Garland pronade vremena, obojicu će nas ubiti. Možda još noćas... Sada zasigurno sjedi u svojoj kolibi i loče. Kad se dobro oždere, isjeći će nas na komade. Zar si se baš morao upustiti s tom Meksikankom? Ima i drugih žena, a Chita pripada Garlandu.

— Moja stvar...

— Da, tvoja stvar. Bila je to tvoja stvar dok si s njom ležao u postelji. Ali sada je to i moja stvar! Uvukao si i mene... Garland je naložio da nas obojicu zatvore. I to će nas stajati glave. Garland je s uma sišao od silnoga gnjeva. Ubit će ženu, a i nas. Pokušam li to zamisliti, onda ono što su s nama htjeli učiti

Indijanci ispada kao čisto zadovoljstvo, užitak... Opet smo na početku. Zapravo uopće nismo morali bježati... Uh, lubanju bih ti mogao razbiti!

— Očito si ljubomoran zbog toga što sam spavao sa Chitom, zbog toga što me smatra boljim od tebe, zar ne? — gnjevno prostenje Porter, zatim se opet spusti na ležaj. — Ah... prokleti comanchero! Platit će mi za te boli!

— Najprije ćeš ti platiti, jer i on ima račun za tebe. A i moć je u njegovim rukama. Pošto svrši s tobom, naprosto će te zakopati — prigušeno će Hatfield. — O, pakao...

— Zaveži!

Šutjeli su. Vrijeme je promicalo polagano. Izvana se opet začuju glasovi muškaraca, zatim neka zveka. Potom sve zatihne.

— Moramo se nekako izvući — opet će Hatfield.

Glas mu je bio ispunjen napetošću. Ustane s ležaja od dasaka i pipkajući prođe prostorijom. Htio je pronaći koju pukotinu, kroz nju bi mogao vidjeti napolje. Ubrzo odustane i počne proklinjati.

— Pokušaj samo. — Porter sjedne na svom ležaju. — Možeš razbiti vrata. Okladio bih se da te nitko neće čuti.

— Ti bi to morao... — Hatfield gnjevno ispuhne. — Zbog tebe smo ovdje, a ti se još šališ! Za mene je to vraški ozbiljno, Cole. Ne bih želio izgubiti glavu.

— Ni ja.

— Onda moramo napolje.

— Jedini je način da razbijemo vrata. — Porter slegne

ramenima, iako to Hatfield nije mogao vidjeti. — Imaš li bolju zamisao?

Hatfield prešuti kletvu i pipkajući ispred sebe vrati se svom ležaju. Nemirno sjedne na rub.

— Mogli bismo načiniti prokop ispod stijene. Koliba nema poda, a pijesak je mekan...

— Uspijemo li za dva dana, možemo si čestitati — zajedljivo će Porter.

— Samo prigovaraš, a ništa ti ne pada na um! — napeto poviče Hatfield. — Moralo bi te i te kako zanimati da što prije izideš odavde!

— Ne razmišljam ni o čemu drugom. — Cole Porter se opet zavalj. — Budemo li jedan drugome išli na živce nipošto nećemo uspjeti.

Opet zašute.

VI

— Dodi ovamo, Chita!

Oštri glas Dukea Garlanda raspara mrak. Teškim korakom zakorača pijeskom logora. Mlada je Meksikanka još čučala na mjestu, na kojem ju je premlatio. Tiho je jecala, no iz upaljenih joj očiju nisu tekle suze. Ogorčeno je zurila u mrak.

— Ustani, Chita!

Garland pride ženi, raskorači se ispred nje i prezirno je odmjeri. Nije se ni pomakla.

Garland se sagne, pograbi je i povuče uvis. Iz očiju mu je zračio gnjev.

— Zar više ne razgovaraš sa mnom, smeće bijedno? — Gnjevno je prodrma. Nemoćna je Chita gotovo visila

u njegovim šakama. — Kurvo! Prokleta droljo!

Garland je ispusti jednom rukom da bi je mogao žestoko pljusnuti. Chita se propne i stane udarati po njemu. Vikala je, pokušavala mu se oteti.

Ispusti je proklinjući. Comanchero je trenutak krzmajući stajao ispred nje, a onda se naglo okrene, uđe u kolibu i tresne vratima za sobom. Gnjevno je koračao prostorijom da bi konačno dohvatio bocu viskija s police i izvadio čep. Počne piti kao da je sišao s uma.

— Mrcina... — gundao je preda se. — Ta prokleta mrcina, drolja...

Chita uvuče hladni noćni zrak u pluća. Dok je zurila u osvijetljene prozore Garlandove kolibe, iz očiju joj je sijevao bijes.

— Svinja... — promrmlja promuklo. — Okajat ćeš to... kunem ti se!

Na licu joj se odrazi odlučnost. Okrene glavu i pogleda u smjeru stražara na rubu logora. Čovjek je sjedio na nekom kamenu i pjevušio preda se. Nije gledao u smjeru logora.

Mlada Meksikanka se uspravi i žustro pođe ka kolibi, u kojoj su bili zatočeni Porter i Hatfield. Nitko je nije promatrao. Garland je to, čini se, propustio u svom bijesu.

Chitini su koraci postajali sve teži, osjećala je i vrtoglavicu. No borila se protiv osjećaja slabljine. Stigne do kolibe gotovo vukući noge za sobom. Uske joj se ruke zgrče od teškoga kračuna.

Podigne ga iz držača i baci na tlo. Zatim otvori vrata.

Slabi sjaj zvijezda prodre u prostoriju. Razbojnici skoče sa svojih daščanih ležaja i stanu s nevjericom promatrati vrata... isprva bojažljivo, jer su očekivali Garlanda, zatim zbunjeno.

— Chita... — iznenađeno prošapta Porter.

— Cole... — prošapta žena i uglavinja k njemu u kolibu, jecajući i dršćući cijelim tijelom baci mu se u zagrljaj i ponovno prošapta:

— Cole...

— Nebesa... odakle dolaziš? Kako si uspjela otvoriti vrata? Kako to samo izgledaš, djevojko? — Odmakne joj kosu s lica, zatim joj oprezno opipa otekline. Rupčićem joj obriše krv i poljubi je.

Scott Hatfield požuri k vratima i pogleda napolje. Grozničavim pogledom zakruži po logoru, zatim zabaci glavu.

— Cole! Cole! Prokletstvo... ta prestanite već jednom! Zar baš želite da vas ubiju kao ljubavni par?

— Moramo odavde, Cole... — promuca žena. — Sada loče da bi nas poslije ubio.

— Ubit će nas, Cole! — još jednom će Hatfield. — Bježimo odavde!

— A odakle nam konji?

— Morat ćemo pješice. Topot kopita bi nas odao. — Chita dohvati Colea Portera za ruke i povuče ga k vratima.

— Nemamo oružje.

— Stražar ima oružje. —

Chita pokaže čovjeka na rubu logora.

Porter kimne.

— Hoćeš li moći, Chita? Hoćeš li izdržati?

— Zar ćeš je uzeti sa sobom? — Hatfield se naglo okrene.

Lice mu je bilo iskrivljeno od napetosti. Porter ga ledno odmjeri.

— Pa što si mislio? Zar da mi odemo i da nju naprosto ubiju? Ta ona nas je oslobodila!

— Oduzet će nam mnogo vremena — prigovori Hatfield.

— Zaveži, Scotte, inače ću ti razbiti lubanju!

— Dopuštaš si osjećajnost... — gnjevno će Hatfield. — A uvijek si propivijedao da si ne možemo dopustiti nikakve osjećajnosti...

— Ne radi se o osjećajima... ona je naprosto u istom škripcu s nama, oslobodila nas je, i ubit će je kao i nas ukoliko ne nestanemo. Dodi sada!

— Izdržat ću, Cole — prigušeno će Chita. — Bit će dovoljno da pomislim na Dukea i onda ću znati zašto bježim, znat ću zašto moram izdržati.

Porter kimne. Napuste kolibu, zatvore vrata i postave kračun.

Koji su trenutak promatali stražara. Zatim se nečujno pokrenu preko pješčanog trga ka goloj stijeni nadomak izvoru.

Stijena je bila siva poput noćnih sjena. Bjegunci se pripiju uz nju i u njezinoj se zaštiti zapute k izlazu iz logora.

Stražar, neki mršavi revolveraš, već je odavna zadrije-mao na svom mjestu. Vinčesterka mu je iskliznula na tlo, a glava mu se spustila na grudi.

Cole Porter zastane i sagne se. Stane rukama pipkati po tlu. Pronađe poput šake veliki kamen i uzme ga. Odmjeri ga u desnoj ruci. Polagano se počne prikradati stražaru. Chita i Hatfield zastanu, pripivši se uza stijenu i jedva dišući.

U tom se trenu stražar opet probudi. Zijevne, podigne glavu, nasloni vinčesterku na stijenu i izvuče iz džepa vrećicu s duhanom da bi savio cigaretu.

Cole Porter se nalazio tri metra iza njega. Zastao je kao ukopan... Sustegne čak i dah. Znoj mu izbije na sve pore, slije mu se niz obraze.

Revolveraš se tiho nakašlje, pa opet zapjevuši. Stavi cigaretu u usta, izvuče šibicu iz džepa i kresne je o držak revolvera.

Pošto je planuo plamen i na djelić sekunde zaslijepio stražara, Cole Porter mu priskoči s leđa i podigne kamen.

Comanchero se uz tiho stenjanje svali prema naprijed, padne na kolje.

Porter odbaci kamen, objema rukama dohvati vinčesterku, podigne je i udarcem onesvijesti stražara. Potom se okrene i domahne drugu i Chiti. Blijedi od silnoga uzbuđenja požure k njemu.

Porter se sagne i izvuče comancheru revolver iz korica. Hatfieldu dobaci vinče-

sterku, zatim stražaru skine nabojnjaču i prebaci je preko grudi.

Pokraj stražara pronade i čuturu. Prebaci je preko ramena i dohvati ženu za ruku.

— Bježimo sada! — propišti. — Što prije odavde. I pomolite se nebesima da nas Garland sutra ujutro ne slijedi, nakon što ustanovi da smo nestali.

Scott Hatfield još izvuče stražaru oštro izbrušeni nož iza sare desne čizme. Zatim požuri za Porterom i Chitom koji su napustili logor i zaputili se u pustinju. Brzali su put istoka.

Nisu štedjeli snagu. Htjeli su što prije prevaliti što veću udaljenost. U tim trenucima nisu osjećali iscrpljenost niti boli. No svi su bili ispunjeni strahom.

Pred njima se nalazila pustinja, onako moćna i beskrajna, pustinja koja je mnogima donijela smrt. no tu su se mogli boriti za život, imali su stanovitih izgleda, unatoč tome što Sonora hvata svoje žrtve na lukav način, zapliće ih poput pauka u paučinu. Iza njih se nalazio logor comanchera. A protiv njihovog šefa Dukea Garlanda, Porter, Hatfield i Chita nisu imali nikakvih izgleda. Protiv njega se nisu mogli boriti, jer je on imao ljude koji bi ih bez milosti naprosto poubijali.

Da, unatoč skrivenim opasnostima, pustinja je za njih bila bolja od comanchera. No bit će teško, paklenski teško...

Opet su jednom bježali kroz noć. I premda su sada imali više izgleda nego prilikom bijega pred zakonom iz unesrećenoga vlaka, Porter i Hatfield nisu mogli znati kako će sve to ispasti. No to i nije bilo važno: Bježali su da bi preživjeli.

* * *

Sunce je žgalo zemlju. Njegove su je zrake nesmiljeno probadale poput gorućih strelica. Ljudima se činilo da je žega upila sav kisik u pustinji ili ga nekamo potisnula. Užareno se nebo napelo nad Sonorom poput kupole od vatre i žara.

Troje se ljudi vuklo pijeskom. Noge su im otežale kao da su od olova, bile su ukočene, boljele su pri svakom koraku.

Lica su im bila upala. Prašina im je prekrila crte tako da su djelovala poput kraljica. U očima im više nije bilo sjaja. U njima se mogla nazrijeti samo premorenost. Nadomak slomu od potpune iscrpljenosti glavinjali su dalje...

Noć ih je silno iscrpila. Žurili su pijeskom, ne zastajući ni na trenutak. A sada ih je palilo sunce, mučilo ih, tako da su osjećali svaku kost u svom tijelu, svako vlakno u mišićima. Ipak nisu zastajali.

Južni ih je vjetar hvatao sa strane, zasipao ih velima finih i užarenih kristalića pijeska. Od te fine prašine nije bilo nikakve zaštite. Taložila se posvuda, ujedala se u tkaninu odjeća, nagrizala kožu ispod pazuha.

Chita, mlada Meksikanka, još se držala na nogama. Pogled je usmjerila nekamo u prazno, a noge su joj se, čini se, pokretale sasvim mehanički kao da volja više uopće ne postoji za njih.

Cole Porter ju je držao za desnu ruku, vukući je sobom. Na nepuna dva metra udaljenosti slijedio ih je Scott Hatfield. Vinčesterku je prebacio preko ramena i sada mu se činilo da teži barem tonu.

Kretali su se još u smjeru istoka. Ili su barem vjerovali da se kreću put istoka. U stvari se već satima nisu orijentirali. Naprosto im je nedostajalo snage da pogledaju sunce i ustanove u kojem se smjeru kreću. Uostalom, bilo im je to sasvim svejedno. Jedva da su još mogli razmišljati od iscrpljenosti... u ovom ih trenu ni smrt više ne bi mogla uplašiti.

Oko podneva se popnu na hrbat nekog pješčanog brda i padnu u pijesak. Hatfield je ostao stajati, ali je presporo reagirao a da bi mogao izbjeći Portera koji je pao u pijesak, povukavši Chitu za sobom. Tako je i Hatfield pao i skotrljao se niz obronak. Ostane ležati pokraj ono dvoje, teško dišući.

Nagonski ih strah natjera da se ponovno pokrenu. Napola ošamućeni sjedili su jedno do drugoga, prisjećajući se događaja minule noći.

Chita se naslonila na Porterovo rame, objema ga rukama uhvatila za desnu nadlakticu. Odjednom opet

zadrhti i prsti joj se zarinu u njegovu mišicu, tako da ga je zaboljela.

Porter joj lijevom rukom prođe umorno preko lica i kose što joj se sada, prepuna prašine, objesila niz glavu.

— Chita... — prošapta hrapavim glasom. — Chita, muchacha, ne moraš se više bojati. Daleko smo od Dukea i logora.

— Vode... — promuklim će glasom Hatfield. Pohlepno pogleda čuturu što ju je Porter noćas oteo stražaru.

— Da, moramo popiti po gutljaj vode — promrmlja Porter. Podigne bocu, izvadi čep i otpije gutljaj.

Voda je bila topla i ustajala. No Porter je ipak bio uvjeren da nikada nije pio ukusnije piće. Naposljetku pruži čuturu Hatfieldu.

— Ali samo gutljaj, Scotte, nipošto više. Vode imamo samo koliko je u čaturi!

Hatfield kimne. Dršćućom rukom dohvati čuturu, podigne je k usnama i otpije.

— Dosta! — zareži Porter.
— Prokletstvo... ta kazao sam ti da je dosta.

Nagne se i istrgne drugu čuturu iz ruku. Nešto vode se izlije i nestane u pijesku.

— Svinjo! — poviče Porter.
— Prokleti glupane. To je sve što imamo. S time se moramo zadovoljiti sve dok ne nađemo na kakvu vodu ili na cestu koja će nas odvesti u neko mjesto. A to može potrajati još daniima. I ti bi to ispio za nekoliko trenutaka.

Hatfield gnjevno pogleda druga. Ne reče ni riječi, samo hrptom ruke obriše usta.

Cole Porter sada podigne Chiti glavu i prinese joj čuturu usnama.

— Pij, muchacha — šapne joj u uho. — Otpij gutljaj, isperi njime usta i polagano ga gutaj, tako da imaš nešto od toga.

Chita sklopi oči, otpije gutljaj i pogleda Portera. Cole Porter sada pažljivo začepi čuturu i objesi je o pojas.

— Slijede li nas... — slabim ga glasom zapita Chita.

Porter strese glavom. Skinu šešir i odmakne kosu sa čela. Potom obriše znoj s lica.

— Ne, ne boj se, Chita! Nitko nas ne slijedi. Da je Garland pošao za nama poslije izlaska sunca, već bi nas odavno sustigao. Do sada se nitko nije pojavio. Garland zasigurno vjeruje da ćemo ionako skapati u pustinji, i time mu prištedjeti posao. Ali tu mu uslugu nećemo učiniti. Izdržat ćemo i živiti ćemo izići iz pustinje. I ne samo to, Chita. Bit ćemo bogati ljudi, ići će nam bolje nego Garlandu i njegovim ljudima.

— Zar opet razmišljaš o onih dvadeset tisuća dolara? — Scott Hatfield se nagne naprijed. — Sada moramo uraditi nešto drugo. Moramo izići iz te proklete pustinje, preživjeti. Novac sada nije važan, ništa nam ne može pomoći. Ne možemo ga pojesti ni popiti. Osim toga, Balantine se nalazi daleko od nas, na istoku Sonore.

— Neprestano se krećemo put istoka. — Cole Porter se naceri. — Balantine se nala-

zi na tridesetak milja istočno od logora comanchera ili nešto više. Već se satima krećemo u smjeru istoka. Što misliš, koliko smo milja dosad prevalili?

— Možda kojih pet.

— Onda imamo pred sobom dvadesetpet milja. Savladat ćemo ih nekako i u Balantineu uzeti novac. Dovoljno smo dugo čekali taj trenutak. Konačno, pljačka u Phoenixu nas je stajala dvadeset godina Yume, i do danas nismo potrošili ni centa.

— Lud si! — odgovori Hatfield gotovo sipljivim glasom. — Sasvim si poludio. Čini se da ti je sunce spalilo razbor. Kako samo možeš razmišljati isključivo o novcu, i to upravo sada? Što ćemo u Balantineu, u opustjelom gradu, u kojem su svi izvor presušili?

— To je naš cilj — reče Porter. — Kamo drugamo da pođemo? Ne znamo gdje se nalazi cesta, ni udaljenost do najbližega mjesta. Vjerojatno je vrlo daleko. No znamo gdje se nalazi Balantine i koliko smo udaljeni od njega. Vjerojatno nam je Balantine i najbliže mjesto.

— Onda ćemo se na starom Boothillu u Balantineu moći sami pokopati — otpuhne Hatfield.

— Pa kaži onda kamo da se zaputimo! — bijesno će Porter. — Kamo, Scotte? Kaži već jednom!

Scott Hatfield je šutio. Slegne ramenima i ogleda se. Teren je posvuda bio jednak. Porter ipak ima pravo:

Potreban im je cilj, ta ne mogu naslijepo lutati pustinjom!

Balantine je »grad-duh« u pijesku Sonore. Tamo nema ljudi i ni kapi vode. Prije nekoliko desetljeća izgradila ga je skupina kopača zlata. Pošto su iscrpili zlato, pošto su vodene žile također presušile, ljudi su naprosto napustili taj grad.

Nešto prije nego što su čuvari zakona uhvatili Portera i Hatfielda u pustinji, to jest prije nešto više od tri tjedna, razbojnici su sakrili svoj plijen u napuštenom pustinjskom gradu. U situaciji, u kojoj se sada nalaze, Balantine je svakako najbolji cilj. Pošto jednom stignu u Balantine, lako će pronaći cestu do obližnjeg mjesta. No put je dugačak, a vode je malo. Unatoč tome Balantine je jedina šansa.

— Novac? — umorno zapita Chita i pogleda Portera.

— Da... — promrmlja ovaj. Lagano je poljubi u čelo. — Dvadeset tisuća dolara, draga. Novac je naš.

— Ukoliko ostanemo živi — sumračno će Hatfield.

— Preživjet ćemo, kunem ti se, pa makar morali tražiti čegrtuše i piti njihovu krv...

— odgovori Porter. — Ne odustajem više ni od čega! Želim ne samo živjeti, već i bogato živjeti! A onda ćemo u Meksiko i svi će čuvari zakona u Sjedinjenim Državama imati lijepu priliku da raskrvare stražnjice uzaludno jašući za nama...

Hatfield je šutio. Porter privuče Chitu i šapne joj ne-

što u uho. Chita zajeca i opet se smiri.

Dugačka joj se suknja razderala na rubovima, poput snijega bijela bluza je sada bila siva od prašine, izlizana, razderana.

Garlandovi udarci i iscrpljujući bijeg učinili su svoje. Chita je u stvari sada bila samo uplašena i iscrpljena hrpica nekoć lijepe žene, koja je čeznula samo za mirom. Da nisu bili toliko izmoreni, zacijelo bi se poljubili i strastveno zagrlili. A ovako ga je samo držala za ruku, šutke slijedeći svoje sumorne misli.

Poslije kraćeg zastanka ustanu, premda su im udovi sada bili kao da su uzeti. Naposljetku se ipak pokrenu. Opet su se sat za satom vukli pijeskom, pateći od silne žege i južnoga vjetra što ih je zasipao užarenim pijeskom.

* * *

Predvečer se opet odmore pola sata. Vjetar je sada oslabio. Zrak je još bio sparan. Crveno poput rubina, sunce je zapadalo za obzor. Pošto je zapalo, mrak se počeo spuštati na zemlju, a kada je noć potisnula posljednji sjaj dana, vrući se zrak počeo naglo hladiti. Postane hladno. Površina pijeska nije mogla sačuvati žegu dana.

Ljudi su se sada smrzavali. Stisnuli su se jedno uz drugo, čekajući da se barem malo priviknu na nagli pad temperature.

Sada su pouzdano znali da ih nitko ne slijedi. Čim je

pao mrak, osjećali su se nekako bolje. Žega ih više nije pritiskivala, mogli su lakše disati.

Zbog toga ubrzo ustanu i krenu dalje. Čitavu su noć prohodali. No napredovali su vrlo polagano; činilo im se da im noge upadaju sve dublje u pijesak.

Otprilike sat prije izlaska sunca, na zapadu se među hrptovima pješčanih brda, pojavi polje kaktusa. Velika su stabla saguara podsjećala na čet ukočenih vojnika. Bodljike su im nalikovale na bodeže što su se prijeteci usmjerili u nevidljivog neprijatelja.

Cole Porter otkrije skupinu malih, okruglih kaktusa zvanih »crnačke glave«. Odmah gurne druga. Ne izrekavši ni riječi, pokrenu se ka kaktusima. Zaustave se ispred njih. Hatfield izvuče nož i odreže bodlje s kaktusa. Zatim izreže komad mesa i pruži ga Porteru.

Razbojnik zagriže i isiše tekućinu iz mesa. Od svojega komada otkine dio i gurne ga Chiti u usta. Umorno ga je sisala, ne znajući pravo što joj je Porter dao.

Scott Hatfield se znatiželjno pokrene uz kaktuse. Odjednom se lecne, okrene se i dovikne Porteru što je otkrio. Porter podigne glavu.

— Tragovi kola... tragovi mnogih kola! To pomalo nalikuje na kolni put.

Porter skoči i požuri k drugu. Pošto je ugledao duboke kolotečine u pijesku, oči mu se razrogače. Zatim mu se otme promukli smijeh s usana. Stane udarati Hat-

fielda po ramenu, smijući se i nadalje.

— Ljudi! — poviče. — Ljudi su u blizini! Možda ćemo naići na neko naselje.

— Zar usred Sonore? — sumnjičavo će Hatfield.

— Zašto ne? Pa odakle ti tragovi? Stari su jedan dan, najviše dva. — Okrene se. — Chita, dodi ovamo! Pronašli smo tragove kola. Slijedit ćemo ih. Dodj, djevojko, spašeni smo!

Chita se umorno pokrene. Pošto mu je prišla, Porter je uzme za ruku i povuče za sobom. Žurili su kolotečina u pijesku.

Poslije stotinjak metara, polje kaktusa se odjednom otvori. Sada naiđu na nešto nalik na prirodni prolaz. Ništa nije ukazivalo na to da ga je možda prosjekla ljudska ruka.

Na kraju šume kaktusa dizale su se gole stijene. Poput golemog zida kameni je masiv nadvisivao okolinu.

Tragovi u pijesku su vodili kroz gotovo prirodnu ulicu u šumi kaktusa. Ljudi su ih slijedili pomalo krzmajući.

Pošto su prve zrake sunca zablistale povrh obzora, troje ljudi ugleda pred sobom čistinu što ju je na sjeveru omedio stjenoviti masiv, kojega su dosad vidjeli samo izdaleka. Čistinu je presijecao potočić koji je, čini se, napajao kaktuse. Mjestimice je rasla trava, netko je tu zasijao i polje kukuruza, presječeno jarcima, u koje je vjetrenjača bacala vodu.

Usred čistine se nalazilo nekoliko zgrada izgrađenih

od sirove glinene opeke, sasvim malim prozorima. Tu se nalazio i prazni obor, staja i do pojasa visok zid što je okruživao posjed. Iz dimnjaka stambene zgrade dizao se dim.

Sve troje iznenađeno zastanu među kaktusima i počnu promatrati čistinu. Sve što su vidjeli, učini im se poput čuda: oaza usred Sonore! No misli Portera i Hatfielda se nisu zadržale na tome. Šutke se pogledaju i kimnu. Ispuni ih neki pobjednički osjećaj: uspjeli su, spašeni su! Sreća je bila na njihovoj strani i oni će to iskoristiti na svoj način: brutalno i bez ikakvih skrupula. Upravo tako!

Sjedokosi je farmer oslonio šake o prozorsku dasku i promatrao okolinu. Moćna su mu se ramena zadigla. Teško je disao. Poslije nekog se vremena snažni čovjek polagano okrene.

— Lijepo jutro... bit će vruć dan — promrmlja čovjek. Pogleda kćer koja je sjedeći na tronošcu pokraj vatre pripremala jelo. Za stolom mu je sjedio sin i rezao dugačke kriške slanine.

— Za deset minuta bit će gotova kava, oče — reče djevojka.

Ustane i žaračem razjari vatru.

— U međuvremenu bismo mogli napojiti mule — reče starac, kimnuvši sinu.

Mladiću je bilo nešto više od dvadeset godina. Bio je visok, širok i okretan poput vuka. Put mu je bila pomalo brončana. Dugačka i teška

kosa mu se spuštala do mišićavih ramena. Farmerov je sin bio mješanac kao i njegova sestra. Žilama mu je tekla apaška krv.

Farmer se zvao Sam Askin. Prije više od dvadesetpet godina oženio je Apaškinju. Otad su ga po gradovima prezirali i rugali mu se. Društvo bijelaca nije trpjelo njega ni njegovu ženu. Pogrdno su ga prozvali »Squawman«. I tako se čovjek vratio u pustinju, u kojoj je živjelo pleme njegove žene. Tu je slučajno pronašao izvor, podigao kuću, navodnjio zemlju i zasijao polje kukuruzom. Također je tražio zlato, a nešto ga je i pronašao. Ni do danas se ništa nije izmijenilo u njegovom načinu življenja. Radio je, zarađivao koliko mu je bilo dovoljno da bi zbrinuo obitelj.

Prije tri godine mu je umrla žena. Ujela ju je čegrtuša. Od tada je Sam Askin živio s djecom i nije se htio vratiti u svijet bijelaca. Život izvan pustinje u njega je unosio samo ogorčenje i nevjericu.

— Dodi, Jime — ponovi starac. Pođe k vratima i otvori ih. Jarko svjetlo upadne u kolibu od sirove opeke. Muškarci žmirnu na suncu i napuste kuću.

Pijesak im je škripao pod čizmama. Pogledaju u smjeru izvora.

— Kukuruz izvrsno napreduje — reče Sam Askin. — Ubrzo ćemo započeti sa žetvom.

— I vrijeme je. Zalihe brašna su nam pri kraju... — kao za sebe će Jim.

Stignu do staje. Jim podigne gredu i otvori vrata. Sada mu otac dotakne rame i desnom rukom pokaže otiske stopala u pijesku. Dolazili su od kaktusove šume, zatim preko dvorišta i pokraj staje...

Mladić se napne. Pogled mu je klizio dvorištem.

— Jesi li sinoć još jednom bio među kaktusima i onda se zaputio k staji? — tiho će Sam Askin.

— Nisam.

Mješanac se okrene. Naposljetku se pokrene. Pride tragovima i sagne se.

— Trojica! — Opet se uspravi i pogleda oca koji je stajao pokraj stajskih vratiću. Južni mu je vjetar mrsio sijedu kosu. — Tu su i manji tragovi koji mogu potjecati od žene.

— To znači da su stranci na našoj farmi, Jime.

Ruka Sama Askina se spusti k boku da bi napipala oružje. Gotovo se zaprepasti pošto je ustanovio da ga nema. Stane tiho proklinjati.

— Da... očito imaju neke skrivene namjere, inače, bi se pokazali — reče Jim.

— Taya... — promrmlja starac. — Sasvim je sama u kući i...

— Vratit ćemo se i pričekati. Ti se stranci ne mogu dviijeka kriti.

Mladić se htjede vratiti k ocu. I tada začuje grubi glas iza leđa:

— Stoj! Ne miči se!

Starac razrogači oči. Bez riječi podigne desnu ruku i pokaže ugao staje iza sinovih leđa. Tu je stajao neki visoki, mršavi čovjek, upalih

obraza... iz očiju u dubokim
dupljama mu je sijevala ne-
ka opasna vatra. Ukoso pre-
ko ramena je prebacio na-
bojnjaču.

Čovjek se sada nasmije ti-
ho i promuklo.

— Okreni se, crveni!

Jim Askin se polagano po-
krene. Podigne ruke i okre-
ne se k čovjeku. Oči su mu
bile hladne, usne se spojile u
usku crtu.

— Tko ste vi, gospodine?

— procijedi starac. — Zar ste
došli pješice pustinjom? I
gdje su drugi? Pronašli smo
tri traga.

— Dobro ste zapazili. —
Došljak se hladno naceri. —
Ali to vam neće koristiti.

— Što to znači? — zapita
Jim Askin.

— Zar i ti imaš što za reći,
crvenokošče? — ljutito ga
zapita došljak.

— Mladić mi je sin, gospo-
dine. Pripazite malo na svoje
riječi — gnjevno će starac.
Lice mu pocrveni. Na čelu
mu se pojave kaplje znoja. —
Na mojem ste posjedu i ne-
mate nikakvo pravo da ga
vrijedate.

— Zar ti je to sin, stari? —
Došljak se odvratio naceri.
— Onda si squawman... zar
ne? — Doslovce ispljune tu
riječ. Glas mu je bio prezi-
ran.

— Mnogo si dopuštate, go-
spodine! — poviče Sam
Askin blijed poput krede.

Sin mu samo nijemo stre-
se glavom.

— Prokleta smeće! — pro-
pišti mladić i posegne za
oružjem.

O pojasu je nosio Frontier
Colt 44. Iz očiju mu je sijeva-
la mržnja. Stranac se još ce-
rio. No ruka mu se pokrene
nevjerojatnom brzinom. Ci-
jev se podigne i zalaje oštro.
Prasak raspára tišinu jutra.
Došljak ispali još jedan hi-
tac...

Poluindijanac je tek napo-
la izvukao oružje iz korica.
Zgrčio se i zateturao od te-
škog udarca dva taneta. Lije-
va mu se ruka zgrči nad ra-
nama na grudima.

Sam Askin je stajao kao
ukopan.

Mladić padne licem u pije-
sak a da mu se ni glas nije
oteo s usana.

Starac je sve to promatrao
u zdvojnoj šutnji i sa sve ve-
ćim zaprepaštenjem. Ništa
nije mogao učiniti. Nemoćno
podigne ruke, strese glavom.

— Ne... — prošapta sta-
rac. Glas mu je nalikovao na
mučno stenjanje. — Ne, ni-
kako... — ponovi promu-
klim glasom. — Pa što ste to
učinili? Gospode, što ste uči-
nili? Jime, mladiću moj...

Na vratima stambene
zgrade sada se pojavi Taya
Askin. Mlada je Indijanka
razrogačenih očiju pogleda-
vala u smjeru staje. Zapazi
da joj brat leži u pijesku i za-
tutura. Zarije rukama u tka-
ninu svoje pregače i nasloni
se na dovratnik, boreći se za
zrak. Pred očima joj odjed-
nom zaplešu neke šarene
mrlje.

Došljak je još držao revol-
ver u ruci. Pokrene se. Laga-
no pride starcu, prekoračiv-
ši poginuloga sina. Sam
Askin se naglo pokrene. Gla-

vom su mu grozničavo brza-
le misli. No bio je isuviše
zbunjen a da bi znao što mu
je činiti.

Moram se maknuti odav-
de, bila mu je prva misao.
Moram u kuću, k Tayi! Mo-
ram je zaštititi. A tamo je i
oružje. Moram slistiti tog
prokletog ubojicu!

I starac potrči unatoč to-
me što mu se učinilo da su
mu noge ispunjene olovom,
unatoč tome što mu se činilo
da ne napreduje ni koraka,
već da gazi u mjestu.

Iza drugog ugla staje
odjednom se pred njim poja-
ve dvije prilike, muškarac i
žena.

Muškarac je nalikovao na
prvoga. U rukama je držao
vinčesterku. Žena je zastala
pokraj ugla staje, blijeda po-
put krede, iscrpljena, u raz-
deranoj odjeći.

Farmer ih nije mogao iz-
bjeći. Onaj drugi stranac mu
odmah priskoči i zabode mu
cijev vinčesterke u tijelo.
Sam Askin zastenje i zgrči
se. No čvrste ga šake odmah
podignu.

— Imamo ga! — poviče je-
dan glas. Starac je to čuo.
Očajnički se branio, ali bio
je sasvim nemoćan.

— Dodi, Chita! — poviče
opet onaj hrapavi glas.

Sama Askina su već vukli
prema kući. Kći mu odjed-
nom nestane s vratiju. Pojavi
se nekoliko trenutaka kasni-
je s pripijenom dvocijevkom
u rukama.

— Pustite mi oca! — iskesi
se na strance. — Smjesta ga
pustite! Što ste učinili s bra-
tom?

Muškarci zastanu. Jedan
podigne revolver i prisloni
cijev o starčevu slijepočicu.

— Brat ti je mrtav, djevoj-
ko! A i otac će ti odmah um-
rijeti ako ne ispustiš tu igra-
čku iz ruku!

Djevojka je šutjela. Podig-
ne pušku i neka joj se prko-
sna crta zasiječe pokraj kra-
jička usana.

Stranac napne kokot svo-
jega kolta. Kažiprst mu se
saviye oko otponca.

Taya Askin odjednom
zadrhti.

— Nemojte... — prošapta.
Dvocijevka padne na tlo.
Djevojka spusti glavu i zaje-
ca.

Razbojnik s puškom joj
priskoči, pograbi pušku i
razbije je o zid kuće.

— Dodi, Cole! Tu nešto m-
riše na svježu slaninu i ka-
vu.

— Zvuči sasvim dobro,
Scotte. Ne moraš se bojati.
Sada sve to pripada nama,
mi zapovijedamo.

— Nisi morao ustrijeliti
onoga čovjeka pokraj staje
— promuklim će glasom
Meksikanka.

Neka sjena sklizne preko
lica ubojice.

— Mješanac je — reče pre-
zirno. — Prljavi mješanac!
To su lažovi, podmukli su
poput čegrtuša. Prije ili ka-
snije bi nam zadao teškoća.
Sada je mrtav i imamo ne-
prijatelja manje. Dodi u ku-
ću, Chita.

Staroga farmera ugura is-
pred sebe u kuću. Naceri se
i pogleda poluindijanku ko-
ja je plaho stajala u blizini

kamina i u svom nijemom očaju pogledavala došljake.

— Zovem se Cole Porter, djevojko. A ovo mi je drug Scott Hatfield. Ova ruža Meksika mi je zaručnica. Sada ćete nam za pet minuta staviti na stol krepki doručak i kavu, u kojoj žlica stoji okomito. Dva smo dana i noći pješaćili tom prokletom Sonorom, razumiješ li to? — Porter gurne farmera na stolac.

Starac napola ošamućeno pogledao ubojicu.

— Nije mi ni na kraj pameti — prigušeno će Taya.

— Ako ste gladni, pripremite si sami kakav napoj. Za vas neću ništa učiniti, kunem vam se!

— Samo se ne zaklinji lažno, djevojko! To je zapriječeno zatvorom. — Hatfield se nasmije. — Razumijem se u to.

Sam Askin sada podigne glavu. Pogleda kćer.

— Učini što ti kažu, Taya — promrmlja starac. — Molim te! Inače ću izgubiti još i tebe. Ubojice su to, Taya! Nesmiljeni ljudi. Ubili su Jimma! Ne smijemo se hvatati s njima u koštac, jači su od nas.

— Vrlo razborito, stari — cinički će Porter. Gurne revolver u korice i ovije ruku oko Chite, koja je neodlučno stajala na vratima. — Tu ima vode u izobilju, muchacha — promrmlja Cole Porter. — Možeš se opet uljepšati za mene.

Meksikanka nijemo kimne. Porter je poljubi i grubo se nasmije, pošto je zapazio

kako je poluindijanka pošla k ognjištu i skinula lonac s kavom.

VII

— Poznaješ li Balantine, stari? — zapita Porter.

Stajao je pokraj prozora i zurio u poslijepodne što je svojom žegom pritiskivalo zemlju.

Sam Askin podigne glavu. Već je satima sjedio i zurio preda se, baveći se svojim sumornim mislima. Poslije nekoliko trenutaka šutnje zapita:

— Zar onaj stari napušteni grad?

— Vidiš li, Scotte, pozna grad. — Cole Porter se okrene i pođe k stolu. — Upravo taj sam mislio, stari! Kolika je udaljenost do njega?

— Nešto više od dvadeset milja. Dan jahanja.

— Onda smo napredovali polaganije nego što smo mislili, Scotte. — Porter se zamisli i ujede se za donju usnu. — Ali to nije ništa. Dvadeset milja na konju nije nikakva udaljenost. Mačji skok! — Sada pogleda Hatfielda. — Sutra ćemo odjahati u Balantine i uzeti novac. A onda ćemo ravno u Meksiko. Imaš li konje, stari?

— Konje? — Sam Askin je zurio u pod od nabijene gline.

— Da, imamo tri konja. Pripadaju kćeri, sinu i meni. Ali...

— Htio si reći da tvom sinu više nije potreban konj,

zar ne? Ni tebi nije potreban. Uzet ćemo ta tri konja.

— Imam i mula — promuklim će glasom starac.

— Sjajno! Na njima ćete jahati vas dvoje. — Porter ustane i prođe prostorijom.

— Nas dvoje? — Farmer zbunjeno pogleda razbojnika.

— A tko drugi? Zar si mislio da ćemo vas samo tako ostaviti ovdje? Dok bismo mi jahali put Balantinea, vi biste podigli na uzbunu kojega šerifa, nije li tako? A budući da tako dobro stojiš sa crvenokošcima, nahuškao bi na nas i nekoliko apaških bandi, zar ne? Ne, stari, nećemo se izložiti takvoj opasnosti. S nama ćete u Balantine. Tamo ćemo vas pustiti. Ali do tada nećete načiniti ni koraka bez našega dopuštenja!

Cole Porter zastane pred farmerovom kćeri. Požudno ju je promatrao. Odmjeri joj usko lice, lagano iskošene oči što su izgubile svoju čudnovatu draž; zatim istaknute jabučne kosti i vitki, gipki stas.

Taya Askin spusti glavu. Obuzme je osjećaj da je razbojnik svlači pogledom. Porter se široko naceri i prođe rukom preko zaraštenog lica. Zatim se sagne k njoj. Pošto ju je okrznuo njegov vrući dah, Taya se lecne.

— Cudnovato... — tiho promrmlja Porter. — Sviđaju mi se djevojke poput tebe. Boja puti, oči, temperament... Okladio bih se da ti je koža nježna kao u breškve, a u sebi nosiš vatru od

koje čovjek može sići s uma. Želio bih to jednom iskušati. Prava je šteta što živiš u ovom zabačenom kraju pustinji... Je li te već zagrlio koji muškarac? Jesi li već bila u šatoru kojega ratnika, koji vonja na bizonji loj? Hoću li ti ja pokazati što si dosad propustila?

Taya zabaci glavu. Lice joj porumeni od gnjeva. Iz očiju joj je sijevalo. Podigne ruku i zamahne. No Cole Porter je bio brži. Uhvati je za ruku i pritisne je nadolje. Još se uvijek smijao, i oči su mu sjale, ali sada sasvim hladno.

Porter sada spusti glavu i pokuša je poljubiti. Taya skoči i počne se svom snagom otimati. Nogama ga je udarala po cjevanicama, a usne je stisnula u usku crtu.

Bijesno je ispusti. Pošto se okrenuo, ugleda Sama Askina kako je podignutih šaka pošao na nj.

— Ne dirajte mi kćer, gospodine! — gnjevno će starac kroza stisnute zube. — Nebesa... kunem vam se, ubit ću vas golim rukama! Takvo smeće neće uprljati moju kćer!

Porterovo se lice iskrivi. Usiljeno se nasmije i prođe pokraj Sama Askina. Mlada je Indijanka jecala prekrivši lice rukama.

— Dodi, Chita! Vrijeme je da pogledamo gdje ćemo provesti noć.

Ispruži ruku i htjede je obujmiti. No lice Meksikanke bilo je kao od kamena. Naglo se okrene i izmakne mu. Ukočeno je zurila kroz

prozor. Porter se zbunjeno naceri i zaklima glavom.

— Ljubomorna si, zar ne? Pa što umišljaš? Zar misliš da ću zažmiriti pokraj lijepe djevojke? Ne izigravaj glupaču, Chita! Volim te, ali nisam svetac.

— U logoru si bio sasvim drugačiji — tiho će Chita. — A sada pričaš gluposti i vladaš se sasvim neobično.

— Naravno, ta sada sam slobodan. A ti više nisi jedina lijepa žena u okolini. Ni ja više nisam prebijeni pas. Scottu i meni će ubrzo pripadati dvadeset tisuća dolara. Imam pravo na veće zahtjeve, muchacho.

— Svinja si, Cole! — prošapta Chita.

— Noćas ćeš vidjeti što sam, djevojko — naceri se Cole.

No Chita je šutjela.

* * *

Noć se spustila, a ljudi su još sjedili u kući od sirove opeke. Taya Askin je pripremila ubojicama jelo. Sada je sjedila pokraj oca. Askinovi nisu bili umorni. Razmišljali su o Jimu koji je još ležao napolju pokraj staje. Razmišljali su o tome što će se još dogoditi i kako će zaustaviti ubojice... Ali njihov je položaj bio beznadan.

Meksikanka je odabrala spavaću sobu. Hatfield i Porter su još sjedili jedan pokraj drugoga. Premda su bili premoreni, nisu osjećali iscrpljenost. Živci su im bili isuviše napeti. Porter se naposljetku uspravi i zijevne.

— Preuzet ćeš prvu stražu, Scotte. Imaj ih na oku! Obo-

je! Probudi me oko ponoći. Misli na to da ćemo sutra biti bogati.

— Mislit ću na to, Cole. Ovi mi neće praviti teškoće. Znam da nismo upućeni na njih i da bih odmah zapucao kad bi me napali. Kamo ćeš sada?

— K Chiti.

Porter se naceri. Prođe pokraj Taya Askin i pogladi je po uskim ramenima. Zatim joj sklizne rukom preko vrata i osjeti kako su joj se mišići zgrčili. Taya se izmakne ispod njegove ruke. Starac prokune.

— Miči te šape!

Cole Porter se opet usiljeno nasmije i napusti prostoriju. Pođe u spavaću sobicu, u kojoj je ležala Chita. Vrata nisu bila zakračunata. Zapanji mladu ženu gdje leži u postelji i čvrsto spava. Nečujno se razodjene, malo zadigne pokrivač i uvuče se u postelju pokraj Meksikanke.

Chita se probudi. Cole je obujmi, osjeti pod rukama njezino čvrsto i gipko tijelo, zatim je strastveno poljubi. Chita se otme njegovu zahvatu i naglo ga odgurne. Porter je iznenađeno ispusti, a ona mu trenutačno okrene leđa.

— Gubi se! — reče mu dršćućim glasom. Teško proguta i zarine prste u jastuk.

— Ostavi me u miru, Cole! Gubi se, nitkov si!

— Poludjela si! — Porter se osloni o jastuk.

— Posve sam normalna, Cole. Možda sam tek sada postala normalna. Možda bi ipak bilo bolje da me je ubio

Duke... uštedjela bih si poniženja! I on je bio svinja, ali me nije varao. Za njega sam postojala samo ja. A ti ne prežeš ni pred čime, Cole. Danas si ustrijelio mladića, iako to nije bilo potrebno. A onda si pred mojim očima napastovao djevojku. Kazao si mi da ne moram ništa umišljati, barem ne da ću ti biti jedina. Ako je tako, Cole, onda će mi biti bolje bez tebe!

— Okreni se, Chita — ljutito će Porter. — Mrzim ljubomorne žene. Sit sam tvojih predbacivanja, čuješ li me?

Chita se vrištavo nasmije. Odjednom joj suze navru na oči.

— Neću dopustiti da me iskoristiš i zatim gurneš u stranu, upravo kada ti to padne na um! U Dukeovu logoru sam se ja brinula o tebi... dok sam tebi i tvom drugu pomagala da pobjegnete od Dukea, gotovo si se prelomio u svojoj zabrinutosti za mene. Sada je sve to prošlo, sada smatraš da ti više nitko nije potreban. Misliš da si uspio. Sada pokazuješ svoje pravo lice. Dok sam vjerovala tvojim riječima, bila sam glupa guska! Ostavi me u miru, Cole!

— Što ti to samo pada na um?! — propuše Porter. — Kako to razgovaraš sa mnom? — Nagne se k njoj, dohvati je za ramena i okrene je.

Chita se otimala, ali mu nije bila ravna.

— Smeće! — poviče.

Lijepo joj se lice iskrivi u očaju. Suze joj se sliju niz obraze. Jecala je i drhtala cijelim tijelom. Iz grla joj se otimalo i nešto nalik na zavijanje ranjene životinje.

— Čovjek se zapravo ne bi smio upuštati sa ženama — nevoljko promrmlja Porter. — Uvijek su to iste greške. — Ispusti je na jastuk, okrene joj leđa i pokrije se. — Ali to ćeš okajati! — progunda gnjevno preda se. — Još ćeš vidjeti što će biti od tebe kada uzmem svoj dio iz Phoenixa. Možda ćeš se onda još jednom sjetiti kako si me odgurnula ove noći. Tada ću imati deset tisuća dolara. U Meksiku ću s tim novcem biti bogat čovjek kojemu će se deseci lijepih žena ovijati oko nogu. Tada ćeš znati na čemu si i... ah, čemu još uopće govorim!

Gnjevno navuče pokrivač sve do glave i zašuti. Čuo ju je kako tiho plače, ali zaklopi oči, ne brineći više za Chitu.

Cole Porter je brzo zaboravljao. Oni koji bi mu pomogli, za njega ubrzo više ne bi značili ništa, jer je opasnost prošla. Zbog toga mu ta žena više nije zadavala glavobolje.

Spavao je s njom. Pomogla mu je u bijegu. A sada je ljubomorna. Duboko je uvjeren da ima pravo na to. I time je za Colea Portera taj slučaj bio zaključen. Za njega je bila posve nezanimljiva, jer se nije bez protivljenja pokorila njegovim željama. Porter se sada osjećao sigurnim, nadmoćnim. Bio je duboko

uvjeren da mu više nitko nije potreban. Smatrao je da se izvukao iz gliba i da će sa svima izići na kraj samo sa svojim revolverom i hladnokrvnošću.

Bilo je to istinsko lice Colea Portera: hladan poput leda, proračunat, podmuкао, surov. Znao je iskoristiti ljude, zatim ih odbaciti poput ispucanih čahura. Eto, takav je bio ubojica Cole Porter. I sada, tri tjedna poslije bijega iz razbijenog vlaka, opet je vjerovao da je dovoljno snažan i da si to smije dopustiti. Bio je duboko uvjeren da se izvukao iz gliba.

Chita je osjećala sve to i sada je znala da je bijeg s Porterom bila velika greška. No sada je prekasno. Nije se mogla više vratiti, osim u sigurnu smrt. Morat će nastaviti s Porterom, jer je upućena na njega. I ta je spoznaja bila najgora za nju. Pokadšto bi pomislila da bi čak i smrt bila bolja od takvoga življenja.

* * *

Sutradan ujutro su se pripremali za polazak. Doručkovali su mnogo i dobro. Razbojnici su zatim nadzirali Samu Askina dok je ovaj na izvoru punio šest mješina od kozje kože i pet čutura.

— Od čega vi zapravo ovdje živite? — Porter odjednom zapita Askina, dok je ovaj prenosio mješine do staje.

Askin je šutio kao da nije čuo pitanje. Porter ga je polagano slijedio. Zastane u okviru vratiju i počne pro-

matrati kako starac osedla-va životinje, vješa mješine i čuture o sedla.

— Ta samo od kukuruza se ne može živjeti. — nastavi razbojnik. — Zar svaki dan jedete samo kukuruzni kruh s pijeskom?

— Živimo nekako. Dosad nismo gladovali, gospodine. Zar ste možda zabrinuti za nas? — Sam Askin pritegne kolan i uspravi se pocrvenjela lica. Obriše znoj sa čela i polagano pride Coleu Porteru. U očima mu se nije odražavao strah, već ogorčena odlučnost da se ne pokori nasilju razbojnika.

— Ne šali se, čovječe! — izdere se Porter. — Ipak je to čudnovato. Živite u pustinji, imate izvor, polje kukuruza i nekoliko mula. Ne može se živjeti samo od toga. Ali vi imate sve što čovjek može poželjeti: slaninu, meso, mast, kavu. Ta ne raste to na kaktusima! A u gradu se ne može dobiti ništa badave. Prema tome, imate još nešto, od čega tu živite.

— Ne znam što mislite, gospodine — hladno odgovori Askin. Pokuša proći pokraj razbojnika, no ovaj mu zapriječi put.

— Nisi mi odgovorio na pitanje. — Ubojica sada oštro pogleda starca. — Čini mi se da nešto kriješ i zbog toga izbjegavaš odgovor. Zanima me kako obitelj može godinama živjeti u Sonori, u pustinji, u kojoj ljudi skapavaju od gladi.

— Ostavite me u miru. — Sam Askin spusti glavu.

— U Sonori mora biti zlata... — polagano će sada

Porter vrlo grubim glasom.
— Da nisi možda pronašao zlato, stari?

— Glupost! — Sam Askin opet pokuša proći pokraj Portera, no ovaj ga pograbi za ovratnik košulje, odvuče natrag i hladno ga pogleda.

— Poslušaj me, stari! Neću dopustiti da od mene načiniš glupana! Razvezat ćeš jezik ili... — Ne doreče misao. Sam Askin se borio za zrak. Ubojica ga je sada promatrao pogledom punim mržnje.

— U Sonori ima nešto zlata... — Sam Askin kimne. Podigne nabrekle šake i uhvati Portera za zglob lijeve ruke. — Ali ono ne leži u pijesku, čovjek ga ne može naprosto pokupiti i strpati u džep. Potrebno je mnogo vremena da se pronađe žila, a onda valja teško raditi za svaki gram. Ne vjerujem da bi vam se to svidjelo, gospodine. Ne nalikujete na čovjeka koji voli rad. Naravno, možete me prisiliti da vam pokažem mjesta, na kojima ima zlata. Ali nećete me natjerati da dohvatim pijuk.

— No sigurno imaš zlata i u kući, zar ne? — oštro će Porter.

— Nikada ga ne držim u kući, gospodine. Možete je pretražiti, rastaviti je... ali nećete pronaći ni zrnca zlata. Kad mi je potrebno, odjašem do žile i uzmem nešto. Indijanci postupaju na isti način. Velika nalazišta u pustinji su poznata samo njima.

Porteru se otme neki divlji krik iz grla, zatim žestoko

udari starca. Ovaj zatetura natraške, izgubi ravnotežu i padne na leđa. S mukom ustane. Bespomoćni mu gnjev iskrivi crte lica. Ali ne reče ni riječi, samo otrese prašinu s odjeće.

— Naprijed! — Porter izvuče revolver i nestrpljivo zamahne. — Natrag u kuću, stari!

Sam Askin se pokrene i napusti staju. Teškim je korakom koračao dvorištem.

— Serem na tvoj novac! — ljutito će Porter prije nego što su stigli do kuće. — Možda je točno što kažeš. Vjerujem da nemaš zlata u kući. Uostalom, nije mi potrebno tvoje zlato. Imam dovoljno novca, stari!

— Ne zanima me, gospodine. Opljačkani me novac uopće ne zanima. Ne možete me učiniti zavidnim. Zadovoljan sam. Na vašem se novcu skorila krv. Nećete daleko dospjeti s njime, kažem vam!

— Zaveži gubicu, prokleti mudronjo! Nisam te zapitao za mišljenje!

Stignu do kuće. Porter pozove Hatfielda da iziđe sa ženama.

U međuvremenu se sunce izdiglo iznad horizonta i poput užarene lopte počelo žgati zemlju.

Scott Hatfield iziđe na dvorište. Žene su ga slijedile pomalo krzmajući. Posljednja iziđe Chita. Bila je blijeda. Obrazi su joj bili upali, oči su joj bile crvene od plača. Zurila je u prazno pokraj glave Colea Portera.

— Dovedi konje i mule, Scotte! — zapovjedi Cole. — Životinje su osedlane u staji.

— U kući sam pronašao kolt. — Hatfield se naceri prolazeći pokraj druga. Udari rukom po koricama, u kojima se nalazio teški revolver. 45.

— Nemojte nam putem praviti teškoće. — Cole Porter oštro odmjeri Sama i Tayu Askin. — Ne očekujte nikakvu obzirnost! Samo ako nas slušate bez pogovora, imate izgleda da vas u Balantineu pustimo na slobodu. Mislite na to da na vašoj farmi već postoji jedan grob.

Cole Porter pokaže humak što se dizao nadomak kući.

Tu je Sam Askin rano ujutro pokopao sina. Na humku je stajao i jednostavni križ. Na jutarnjem je suncu bacao dugačku sjenu.

— Svinjo! — propišti Sam Askin. Zatim zgrči šake.

Taya mu pride i položi mu ruke na ramena.

— Ne uzbuđuj se, oče! Nije to takav čovjek. To je zla i odvratna životinja. Nema osjećaja. Ubojstvo mu ništa ne znači, jer ljudski život smatra bezvrijednim.

Napola spuštenih vjeda, Cole Porter pogleda poluinđijanku. Zatim promrmlja:

— Pripazi malo na svoje riječi, mješanko! Istina, lijepa si, ali to bih lako mogao zaboraviti.

Taya se ponosno uspravi i zabaci glavu. Bez riječi ga prezirno odmjeri od glave do pete. Porter je pri tome

imao osjećaj da ga probada užarenim iglama. Izmakne njezinim pogledima i gnjevno okrene glavu.

Scott Hatfield izvede životinje iz staje. Razbojnici i Meksikanka uzjašu konje, dok su se Sam i Taya Askin morali zadovoljiti mulama.

Potjeraju životinje i ujašu u polje kaktusa. Jahali su put istoka. Sunce se dizalo sve više, žgalo sve jače. Vječni je povjetarac pijeskom pokrivao tragove.

VIII

Balantine...

Grad je bio mrtav, kao i zemlja oko njega. Napola propale ruševine od sirove opeke ležale su u dolini; djelovale su u jarkom svjetlu sunca poput kipova od skamenjene prašine. Južni je vjetar svirio kroz rupe, pjevao oko uglova zgrada.

Pošto su stranci projahali preko posljednjih hrptova pješćanih brda i pred sobom ugledali napušteno mjesto, poslijepodnevene su sjene bile već vrlo dugačke.

Krzna životinja bila su siva od prašine. Na licima jahača su nastale maske od prašine i znoja.

Jahali su bez zastajanja i goruća ih je žega poprilično iscrpila.

Kada su razbojnici pred sobom ugledali napušteni grad, odjednom više nisu osjećali iscrpljenost! Odmah su se prisjetili kako je bilo kada su poslije pljačke banke u Phoenixu pobjegli ova-
mo. A tome je bilo više od

mjesec dana. Poslije toga ih je istočno od grada zaustavila potjera nekog šerifa. Plijen nisu pronašli.

— Uspjeli smo, Scotte — promrmlja Porter poslije nekoliko minuta, a onaj drugi gotovo pobožno kimne.

— Nisam vjerovao da ćemo ikada vidjeti novac, Cole...

— Eto, i taj je trenutak došao. — Porter se okrene u sedlu. — Naprijed! Spustit ćemo se dolje. Sam i Taya će pojahati prvi. Požurite!

Sam i Taya potjeraju mule i spuste se niz pješčani obronak među napola srušene kuće. Razbojnici su ih polagano slijedili s Meksikanom.

Nešto kasnije ujašu u nekadašnju glavnu ulicu i zauzdaju konje pokraj male misijske ckrve. Sjašu.

Sada su i razbojnici počeli teturati. Očito ih je obuzimala slabost. Noge su im bile ukočene od dugotrajnog i oštrog jahanja. Naprosto više nisu imali snage u udovima.

Obuzeo ih je osjećaj da više uopće ne mogu hodati. Pridržavali su se za rogove sedala sve dok nisu mogli stajati kako valja. Zatim povuku revolvere. Aksinove potjeraju ispred sebe starom glavnom ulicom do neke ruševine.

— Sjednite na onaj stari dimnjak i ispružite ruke! — poviče Porter glasom promuklim od prašine.

Scott Hatfield izvuče iz džepa remen što ga je pronašao na farmi i počne vezivati Askinove.

— Ne bismo li i nju morali svezati? — Hatfield se okrene u smjeru Chite koja se poput daske ukočila na ulazu u ruševinu i zurila u prazno.

Južni joj je vjetar mrsio dugačku i mekanu kosu. Lice joj je bilo sasvim nepomično.

Cole Porter na tren pogleda Meksikanku. Ne odgovori na Hatfieldovo pitanje, već naprosto napusti ruševinu.

— Zar ćete nas ostaviti ovdje da skapamo od gladi i žeđi? odjednom poviče Sam Askin. — Zar ćete nas vezane ostaviti ovdje? Ta bili bismo bespomoćni... crknuli bismo poput nastrojeljenih vukova.

Hatfield se samo podmuklo nacerio. Razbojnici ne odgovore ništa. Obojica prijeđu preko glavne ulice i zapute se k misijskoj crkvi, pokraj koje su se nalazile životinje. Scott Hatfield ih odvede u sjenu maloga tornja. Zatim uđu u kapelu.

Tu se na svemu nalazio palac prašine. Klupe su ovčim dijelom nedostajale, a neke su razbijene ležale na tlu. Prozori su također bili razbojeni, stube do zvona polomljene. Netko je s oltara skinuo raspelo.

Sve je zvučalo šuplje u toj prostoriji šupljih zidova, pogotovu pošto su oba razbojnika zakoračala njome.

Neprestano su nešto razgovarali gotovo mrmljajući riječi.

— Bogzna je li još ovdje? — promrmlja Scott Hatfield. Bio je krajnje napet. Nevolj-

kim pokretom ruke obriše koru od prašine sa čela.

— Pa zašto novac ne bi bio ovdje? — uzvratiti Porter.

Djelovao je sasvim mirno. Ipak nije bio ništa manje napet od svojega druga.

Krzmajući obidu stol oltara. Odjednom ih obuzme silna tjeskoba. Ruke im se zgrče oko rubova masivnog hrastovog stola. Oznoje se. Od naprezanja im iskoče tetive ispod kože. Teško dišući podignu stol oltara i odvuku ga u stranu.

Iza stola se pokaže neka rupa u zidu od nepečene opeke. Očito je izdubena noževima u suhoj glini. U udubini se nalazila kožnata vrećica. Bila je prašnjava, koža je djelovala isušeno i krhko. Isušila ju je nesmiljena žega.

Coleu Porteru se otme radosni smijeh iz grla. Naglo se sagne. Dohvati vrećicu i podigne je. Između napola stisnutih vjeda mu se odjednom pojavi neko palucanje. Vitkim rukama opipa vrećicu. Pod prstima osjeti sadržaj. Pobjednički mu smiješak zatitra licem.

— Novac, Cole... — prošapta Hatfield. Strgne s glave šešir široka oboda i uzbuđeno ga izgužva rukama. — Opet imamo naš novac! Još je tu. Cole, čovječe... imao si pravo. Gospode, opet smo ga pronašli!

— Da.

Vrškom jezika Cole Porter ovlaži suhe i ispule usne. Djelovao je kao da se budi iza sna, za kojega je imao burne snove.

Sjedne na prašnjavo tlo i grozničavim pokretima

otvori vrećicu. Posegne unutra. Vrištavi mu se smijeh otme s usana. Lice mu podlije krv. Izvuče desnu ruku kojom je držao tri snopa novčanica, povezanih ovojnim vrpčama Cituy Bank, Phoenix. Bile su to novčanice od pedeset dolara, povezane u snopić od petsto dolara.

Sada i Hatfield sjedne, uzme drugu snopiće iz ruke i opipa ih vršcima prstiju. Oči mu zasjaju.

— Dvadeset tisuća dolara

— reče Portet teško dišući.

— Puna vreća novaca! Scotte, čovječe... uspjeli smo! Znaš li koliko je odavde do Meksika?

— Ne znam. — Oči je još imao samo za novac. Neprestano je prolazio palcem preko brida novčanica u snopu.

— Zar se ne sjećaš da smo se onomadne raspitivali u Gila Bendu? Tome je već prošlo mjesec dana, ali nisam zaboravio. Ni pedeset milja, Scotte! Zamisli samo: ne moramo prevaliti ni punih pedeset milja i bit ćemo u Meksiku. A od granice ima još kojih sedamdeset milja do prvoga mjesta. Za to će nam dostajati voda što smo je ponijeli s Askinove farme. Za najviše deset dana sve će biti u redu. Ležat ćemo u finim, bijelim posteljama, priuštiti ćemo si najbolji viski, najfinija jela, a senjorite baršunaste puti će se bacati na koljena u znak zahvalnosti što se uopće želimo pozabaviti s njima. Čovječe... — Porter strese glavom i uspravi se. — Stavi novac u

vrećicu, Scotte, zaveži je i ponesi. Idemo.

— U redu. — Scott Hatfield mehanički kimne. Još je sjajnih očiju zurio u novac. Polagano stavi novac u vrećicu i pažljivo je sveže. Ustane i pođe za drugom k izlazu iz stare misijske crkve.

Razbojnici iziđu na ulicu. Žmirnuvši na jarkom suncu, polagano se zapute svojim konjima. Tu zastanu, skinu čuture i dobrano se napiju.

— Hoćemo li odmah odjahati? — zapita Scott.

— Nećemo. — Porter pogleda nebo. — Uskoro će večer. Odjahat ćemo tek pošto padne mrak, tada će biti hladnije. Brže ćemo napredovati.

— Hoćemo li povesti sve životinje?

— Samo tri konja. Mule su prespore. — Cole Porter objesi čuturu o rog sedla.

— A Chita...

— Ostaje ovdje — reče Porter. — Neka ostane u Askinovih. Postaje nesnosna, Scotte. Ljubomorna je i histerična. Istina, i zgodna je, Scotte, ali u Meksiku ima na tisuće takvih ljepotica. A kad čovjek ima novaca, djevojke trče za njim ili ih barem ne mora dugo tražiti. Zašto da se vežem samo za jednu? — Porter se nasmije. — Konačno, pobjegao sam s robije izlažući se životnoj opasnosti.

Sada se i Scott Hatfield nasmije. Pogleda Chitu. Mlada je žena sjedila po strani u ruševini kuće. Leđima se naslonila na neku gredu i čeznutljivo gledala put juga.

Cole Porter se zaputi k Askinovima. Sam i Taya Askin su se vezani naslonili na dimnjak koji je zapravo bio jedini neoštećeni dio kuće.

Remenje kojim ih je vezao Hatfield zasjeklo im se duboko u kožu.

Cole Porter uzme vrećicu s novcem i zamahne njome.

— Vidiš li, stari? Dvadeset tisuća dolara. Sada smo bogati! Ubrzo ćemo se rastati.

Sam Askin hladno odmjeri ubojicu i pljune.

— Sreća! Samo to mogu reći. Nosite se u pakao, prokleti ubojice!

Za tri će se sata spustiti mrak — promrmlja Cole Porter. — Morali bismo pogledati što nam je stari stavio u dvanjke.

— Što će biti s nama kada vi podete? — zapita Sam Askim promuklim glasom.

— Zar ćete nas ostaviti ovdje ovako vezane?

— Da. — Cole Porter napusti ruševinu, zatim se okrene i preko srušenog zida pročelja reče Askinu: — Ostavit ćemo vam vinčesterku i čuturu vode. Nismo neljudi! Ništa vam neće nedostajati. I mule možete zadržati. A put do vaše oaze poznate. Nismo li velikodušni?

— Velikodušni... — Sam Askin zlovoljno kimne. — Vrlo ste velikodušni. Ostavljate nas vezanih ruku s jednom čuturicom vode i puškom. Pa kako da zapucamo vezanih ruku? — Starac ljutito ispljune. — Ubojice ste... prljavi ubojice! Namjeravate nas ubiti na najpodliji način!

Zelite da skapamo u pustinji. No to vam neće uspjeti, kunem vam se! Nekako ću se probiti, a i Taya. Jednoga ćete dana grdno okajati ubojstvo Jima!

— Trebalo bi da im protjeramo po tane kroz glavu — napeto će Scott Hatfield. — Starčeve me brbljarije tjeraju u ludilo.

— Neka samo priča. — Porter odmahne. — Možda će on sa kćeri doista prevalliti tih dvadeset milja do far-me.

No neće nas moći slijediti. Prestar je. A sin mu je mrtav. Ne uzbuđuj se.

Napuste ruševinu i pođu ka kanjonima. U dvanjcima pronađu suhoga mesa. Sjednu na truli daščani nogostup i počnu jesti.

Chita je još sjedila i zurila put juga. Premda su naponi putovanja pustinjom ostavili duboke tragove na njezinom licu, učinili je nekako starijom, još je bila lijepa.

Cole Porter naposljetku ustane i pođe k njoj. Raskorači se ispred nje.

— Jesi li gladna, draga? Što misliš o komadu mesa i gutljaju vode?

Chita je šutjela, zureći pokraj njega kako da on uopće ne postoji. Porter se sagne.

— Zar me ne čuješ?

Pogled joj ostane ukočen.

— Što zapravo želiš postići tom šutnjom? — zapita je osornim tonom. — Zar misliš da ću pasti na koljena pred tobom i zamoliti te da progovoriš? Ubrzo ćeš uvidjeti što ćeš time postići.

Meksikanka je i nadalje šutjela. No crte lica joj se odjednom zgrče, oči joj vlažno zasjaju. Cole Porter spusti ruku, uhvati je za donju vilicu i okrene joj lice.

Još je šutjela. Porter je ispusti i okrene se. Vraćajuće se Hatfieldu procijedi neku kletvu kroza stisnute zube.

Bez riječi sjedne pokraj druga.

— Odbila te, zar ne? — Hatfield se naceri.

— Ha! — Cole Porter se zlovoljno nasmije. — Dobro je što ću se je riješiti. Krajnje je vrijeme da se rastanemo.

— Ta kazao sam ti to već u Garlandovu logoru, one noći kada smo pobjegli. — Scott Hatfield savije cigaretu. — Ali bio si slijep, Cole. Bio si slijep čitavo vrijeme što smo ga proveli kod comanchera. Progledao si tek pošto smo stigli k Askinovima, tek pošto se sreća okrenula opet na našu stranu. Nisu nam potrebne žene koje će nam neprestano biti za petama, Cole.

— Onda nam je pomogla.

— Sada nam to više ne koristi. To je prošlost! — Hatfield zapali cigaretu i udahne dim. — Zar ćeš Askinovima doista ostaviti našu pušku?

— Zašto ne bih? Za nas ta puška ionako neće biti opasna. — Cole Porter udari dlanom po vrećici s novcem na trulom daščanom nogostopu. — Moći ćemo kupiti nekoliko stotina najboljih pušaka koje postoje.

— Hoćemo li odmah podijeliti novac? — Scott Hat-

field pohlepno pogleda vreću.

— Nikako. Tek u Meksiku.

— Porter privuče vrećicu. — Do tada novac ostaje u vrećici. Prije nam ionako neće biti potreban.

Scott Hatfield samo kimne i napeto povuče dim cigarete.

* * *

Večernje je nebo poprimilo neku čudnovatu, ispranu sivu boju. Južni je vjetar brže nego obično rahlađivao zemlju, puhao je nešto žešće. Tužno je zvučao njegov pjev oko ruševina Balantinea. Pijesak što ga je provlačio glavnom ulicom bio je sada gušći.

Životinje se uznemire. Plaho su greble kopitima po tlu, bojažljivo njištale, rzale.

— Oluja... — promrmlja Porter. — Brzo će proći. Pričekamo li, mogla bi nas dugo zadržati u gradu. Moramo odmah krenuti i pokušati joj izmaći. Tako ćemo se najbrže probiti.

— Misliš li... — Hatfield sumnjičavo pogleda nebo. Osloni šake o bokove. — Sprema se zlo... oluja bi mogla biti žestoka!

— Glupost. — Porter izvuče vinčesterku iz toka na sedlu i odnese je u ruševinu. Baci je na tlo nešto dalje od Sama Askina. — Sada ćemo odjahati, stari. Svako dobro!

— Zar sada? — čovjek s nevjericom pogleda razbojnika. Zatim mu se crte skamenene na licu. Samo kimne. — Ako želite, krenite samo.

— Jednu ću vam čuturu ostaviti kod mula — reče Porter, potom napusti ruševinu, pođe k svom konju i uzjaše.

Obje mule stanu njištati. Konji su bojažljivo poskakivali. Razbojnici čvrsto dohvate uzde i umire konje.

— Naprijed! — poviče Cole Porter u vjetar što je već zavijao.

Neka vitka prilika dotrči do njih. Vjetar joj je zadizao dugačku haljinu. Borila se protiv vjetra što joj je šibao u lice.

— Cole! — pozove. Glas joj je zvučao vrištavo, gotovo se lomio. — Cole! Poslušaj me!

Razbojnik se okrene u sedlu. Gotovo bez daha Meksikanka stigne do njega i uhvati ga rukama za lijevu nogu.

— Cole... — započne teško dišući i podigavši lice k njemu. Iz očiju joj je zračio očaj.

— Zar ćeš me tu ostaviti, Cole? Ostaviš li me usred pustinje, bit ću izgubljena, Cole! Povedi me barem do Meksika. Tamo ću poći svojim putem. Ostaviš li me ovdje, bit će to ubojstvo, Cole...

— Nemamo si više što reći, Chita. — Podigne uzde ne osvrćući se više na mladu ženu. — Bolje je da se odmah rastanemo. Sama si kriva, djevojko. A sada me ostavi...

Zajedno sa Scottom Hatfieldom izjaše iz Balantinea. Pojašu u vjetar. Ništa ih više nije moglo zaustaviti.

Vjetar je zavijao poput izglednjeloga vuka. Nebo je postajalo sve mračnije, obo-

jilo se nekom prljavozele-
nom bojom, pokadšto bi ne-
stajalo iza vela gustoga
oblaka pijeska.

Da bi se zaštitili od pije-
ska, ubojice oviju rupce pre-
ko lica. Divljanje oluje je po-
stajalo sve bučnije. Iz daljine
se čula teška grmljavina, za-
tim prasne grom. Hatfieldu
se učini da je tlo propalo ne-
što dublje. Zrak postane za-
gušljiv, otežavao im je disa-
nje.

Razbojnici shvate da su
pogriješili napustivši grad.
Među ruševinama bi ipak
bili na sigurnom. No sada je
bilo prekasno, bili su već us-
red oluje. Grad se već odav-
na izgubio iza pješčanih bre-
žuljaka. Povratak više nije
bio moguć, jer su u divljoj
oluji, u gustim oblacima uz-
vitlane pješčane prašine sa-
svim izgubili orijentaciju.

— Moramo sjahati! — po-
viče Porter. Vjetar mu
strgne riječi s usana prije
nego što ih je dorekao.

Scott Hatfield se spusti
konju na vrat, očajnički se
uhvati za životinju što je po-
skakivala u silnom strahu.

Cole Porter sjaše i desnom
ruknom čvrsto uhvati uzda
što ih je životinja žestoko po-
vlačila. Konj je u silnom
strahu razrogačio oči, tako
da su mu gotovo ispale iz
duplji. Sapi su mu stalno
potrzavale. Kopitima je na-
peto grebao po tlu.

Naglo se smrači i postane
hladno. Ljudi su se smrzava-
li. Učini im se da se zrak sa-
da sastoji još samo od pije-
ska. Borili su se za zrak. Co-
le Porter nešto dovikne dru-

gu koji se još očajnički držao
za konja, sjedeći u sedlu.

Cole Porter osjeti kako je
neka ledena šaka posegnula
za njegovim srcem. U njemu
se podigne val divljega stra-
ha.

Zrakom su letjele isušene
grane yucce, kaktusa, kosti
životinja. Ljudi upadnu u
pravi zid prašine.

Porterov se konj odjed-
nom divlje propne. Uzde mu
ispadnu iz ruku. Oluja je za-
hvatila životinju sa strane i
srušila je. Uz divlje njištanje,
konj se opet uspravi i nest-
ne.

Neka se sjena teško svali
na Portera. Osjeti kako mu
nestaje tlo pod nogama.
Padne. Zatim ga prekrije
masa pijeska. Naposljetku
se uspravi teško dišući.
Otvori oči i zapazi kako im
se s juga približava neki
krater.

• Pijavica je nalikovala na
lijevak s oko pet metara pro-
mjera u podnožju i nekoliko
stotina metara pri vrhu.

Nešto podigne Colea Por-
tera i ponese ga nekoliko
metara iznad pijeska, zatim
ga opet baci na tlo. Mislio je
da će se ugušiti. Opet prasne
grom. Onaj olujni krater
protutnji. Drhtanje tla malo
popusti.

Ošamućeni Porter opet
ustane. Bio je nesiguran na
nogama. Podigne rubac i
ispljune, zatim se nakašlje i
zbunjeno se ogleda.

Scotta Hatfielda nije bi-
lo... ni konja s novcem!

— Scotte! — poviče Porter
u vjetar. — Scotte... gdje si?
Scottee...

Teturao je pijeskom, padao, rovaio po pijesku... da bi naposljetku odustao sasvim iscrpljen.

— Moram u grad... — promrmlja preda se. — Moram u Balantine. Tamo su još dvije mule... potrebne su mi. Gdje li je samo taj grad?

Okrene se nekoliko puta i pokuša se orijentirati. Potom se pokrene, vjerujući da se kreće put sjevera.

Noge su mu upadale duboko u pijesak. Mislio je na druga, na novac. Dvadeset tisuća dolara, pravi imutak! A onda oluja... novac nije mogao nestati, razmišljao je Cole Porter.

Sve je svršeno... Više ne postoji nikakav novac, nikakav lijep život. Nema više ni Scotta Hatfielda. Cole Porter je bio sam.

Spoticao se, padao u pijesak, dizao se, teturao poput pijanca. S mukom se popne na pješčano brdo i spusti se na koljena, teško dišući. Podigavši glavu, na nekoliko stotina metara ispred sebe ugleda ruševine Balantinea.

* * *

Mlada je Meksikanka vidjela kako se oluja približava gradu. Skupila je dugačku haljinu i požurila k ruševini, u kojoj su se nalazili Askinovi.

Raširenih očiju pogleda dvoje ljudi. Nije gubila vrijeme. Čučne ispred starca i gipkim prstima razriješi vez.

Zatim oslobodi i farmerovu kćer.

— Hvala... — prošapta starac. Začudeno pogleda ženu. — Zar ste još ovdje?

— Ostavio me. — Na lice joj se spusti neka sjena. Glas joj je bio sasvim bezbojan.

— Neće daleko stići. —

Starac protrlja zglobove na rukama, u kojima je remen zaustavio kolanje krvi. Zatim se sagne i podigne vinčesterku što su je razbojnici ostavili. — Oluja je jača od njega i njegovoga druga.

Neuračunljiva je poput grabežljive zvijeri. Za tili čas nastane pakao, potom se sve brzo smiri. Dan je bio neobično vruć, vrući nego obično. Oluja tada dolazi s mora, iz Meksika, i to nevjerojatnom brzinom. A ono što se tu događa pomalo nalikuje na pražnjenje. Vrući, suhi zrak uvijek djeluje poput barutnoga punjenja što se prilikom promjene vremena prazni upravo na ovaj način.

Oluja je izazvala silnu buku, no starac ju je nadglasio. Starac sada pozove kćer i Meksikanku da ga slijede. Žustrim se korakom zaputio k otvoru podruma u ruševini.

Prostor ispod poda prizemlja bio je vrlo malen. Podrum je bio više od metra dubok. Ljudi se uvuku unutra i legnu. Oluja se sada razmahala punom žestinom. Dok je prolazila iznad njih, osjećali su kako drhti tlo.

Poslije nekoliko minuta središte se oluje odmakne dalje. Sam Askin sada napusti podrum i pomogne ženama da izidu.

Polagano se zapute glavnom ulicom. Daščani su nogostupi bili prekriveni pijeskom. Mule su se otrgnule i pobjegle.

— Sada više nemamo ni vode — prošapta Taya.

— Povest ćemo vas sa sobom — tiho će starac. — Nikako niste pristajali među te ubojice. Vladali su se neljudski, surovo, a vi niste takvi.

Ostanete li sami, poginut ćete. Pobrinut ću se da nekako dođete preko, u Meksiko. A do tada ostanite s nama. Krenut ćemo čim se poboljša vrijeme.

Starac je razgovarao s Chitom kao da je samo po sebi razumljivo da joj pomogne, ona nije znala kako da mu odgovori. Sramila se pred Samom Askinom, jer je došla s ubojicama i vjerovala je da sada nema nikakvo pravo na pomoć. No Sam Askin je, čini se, znao što se odigralo između Chite i Portera.

Polagano prođu gradom kao da nešto traže među ruševinama. Nadali su se da će možda pronaći koju mulu... možda upravo onu, o sedlo koje je vezana čutura. Ali nisu pronašli ništa. Umjesto toga, iz pješčanog se oblaka na jugu pojavi neka sjena.

Iscrpljen i silno slab, ali još zao, opasan i podmukao, prema njima je teturao ubojica Cole Porter.

— Znao sam da neće stići daleko. Ali ništa im nisam kazao, ostavio sam ih da odjašu, jer sam htio da ih pustinja ubije. Ubojice! — reče Sam Askin pokraj Chite.

— Živ je još, oče — prošapta Taya.

— Neće dugo. — U bezbojnim i svijetlim starčevim očima nije bilo nikakvih osjećanja dok je promatrao razbojnika. — Jimu će u paklu biti potreban netko da bi mu očistio čizme — doda starac mrmljajući.

U Chiti se odjednom podigne val mržnje. Naglo se okrene i istrgne farmeru vinčesterku iz nabranih ruku.

Sam Askin nešto poviče. No puška je već bila u njezinim rukama. Djevojka se okrene i potrči u susret iscrpljenom ubojici. Bilo joj se ubrzavalo. Čim je ugledala Portera, u srcu lijepe Meksikanke se otvori rana. Suze joj se poput tekuće vatre sliju niz obraze.

— Oče... Taya htjede potrčati da bi zaustavila Chitu.

No starac samo odmahne. Lice mu je bilo poput kame-
na. Ukočenim je pogledom zurio u ubojicu koji se približavao, ne videći ljude u glavnoj ulici... za to je već bio preslab.

Chita zastane i prička ubojicu. Vjetar joj je ovijao vitku priliku. Lice joj je bilo blijedo poput voska, u očima joj je zamro svaki osjećaj. Promatrala je Colea Portera kako tetura k njoj.

Porter je odjednom otkrije: sada više nije bio udaljen od nje ni punih tridesetak metara.

Oči mu se rašire u nevjerici. Zastane.

— Chita... — prošapta bezbojnim glasom.

Zanjiše se. Obuzme ga silna slabost. Zatim zapazi i Askinove. Šutke je promatrao starca i kćer. Teško i polagano zaklima glavom.

— Zar si ih oslobodila, Chita? — zapita približivši se još više. — Zašto... zašto si to učinila? Neprijatelji su nam... ubit će nas...

— Mene neće! — osorno će Meksikanka.

Cole Porter sada podigne pogled i zapazi pušku u rukama djevojke. Usmjerila ju je u njega. Pogleda joj u oči i obuzme ga strah.

— Ali... Chita! — Podigne ruku kao da se želi braniti. Snažna su mu se ramena objesila. Odjednom je djelovao nekako sitno, jadno, kukavički. Porter je bio na kraju svojih snaga.

— Mislio si da ćeš dovijeka moći nastaviti tako. Da ćeš se moći poigravati s

ljudskim životima i da ti se nitko neće suprotstaviti. No u meni si se prevario, Cole. Lagao si mi, pokušao me prevariti. Oduzeo si mi posljednji ostatak časti što sam ga još imala, premda sam živjela u logoru comanche-ra. Okajat ćeš to, Cole Porteru! Svatko mora jednom platiti!

Dijelilo ih je možda još kojih dvadeset metara. Korak po korak, Cole Porter se vukao pijeskom, približavao se Chiti.

Još petnaestak metara... Teturao je sve jače. Proklinjao je i pljuvao pri tome.

— Smeće... — pokuša povikati, ali mu to nije uspjelo bogzna kako. — Prokleta droljo! Trebalo je da te ubijem, kako je Scott kazao... Nećeš me ubiti... Nemoj umišljati da se bojim puške u tvojim rukama... Nisi me u stanju ubiti...

— Jesam, Cole!

Na svega deset metara ispred nje, Cole se nasmije.

— Stani! — poviče Chita teško dišući.

— Hahaha... ne želiš mi gledati u oči dok me ubijaš... zar ne!

Meksikanka zadrhti. Povučte otponac i opali...

Chiti se otme krik iz grla. Opet zadrhti cijelim tijelom, no čvrsto je držala pušku u rukama i razrogačenim očima promatrala kako se Cole

zakrenuo od udarca taneta, zateturio i lagano se zgrčio. U Chitinim se očima odrazi zaprepaštenje.

— Doista... ispalila si hitac, Chita... — procijedi s mukom Cole Porter. — Vrijedno je to poštovanja, muc-hacha... Nisam to očekivao... — Duboko udahne zrak i zakrklja pri tome. — Ali to... nećeš moći ponoviti... — Sada spusti desnu ruku na držak kolta.

Meksikanka zajeca, naprosto uzeta zbog spoznaje da je pucala u čovjeka. Suze su joj se slijevale niz obraze.

Cole Porter se sada iskrivljeno naceri. Polagano izvuče kolt iz korica i usmjeri ga u ženu.

— Pucajte, zaboga! — po-viće sada Sam Askin. — Se-njorita, pucajte!

Cole Porter se vrištavo nasmiје.

— Ne može. Nije kadra ubiti čovjeka. Pričekaj samo, stari... istina, imam tane u boku, ali ti ćeš ipak doći na red... Ubit ću te!

Zapuca, ali ne pogodi. Tane zaruje pijeskom pokraj Chite. Cole Porter više nije mogao gadati, obuzela ga je slabljina.

No Chita zapuca. Nadvladala je sve svoje osjećaje. Opet pogodi Colea Portera. Razbojnik ispusti revolver i zaglavinja. Obje mu se ruke zgrče povrh rana. Nešto je

nerazumljivo mrmljao, još se branio od smrti. Borio se svakim vlaknom svojih mišića... no smrt je ipak bila jača.

Chita zajeca. Ispusti pušku i sama zaglavinja. Sam Askin se u nekoliko korka nađe pokraj nje i prihvati je prije nego što je pala.

— Znam, teško je ubiti — promrmlja Sam. — No ubojici to nije bilo nimalo teško.

Osjećao se kao gospodar nad životom i smrću. Na vašem mjestu nitko ne bi postupio drugačije.

Taya je stajala pokraj ruševine kovačnice i bez riječi promatrala oca, Meksikan-ku i mrtvaca. Stajala je kao skamenjena. Majka joj je bila Indijanka i osobina rase da sakriva sve osjećaje, osobito gorčinu, bila je u nje posebno izražena.

* * *

Scott Hatfield nije poginuo. Još nije...

Pošto je naišla oluja, konj mu je naprosto podivljao i izbacio ga iz sedla poslije pedesetak metara. Scott Hatfield je izgubio svijest.

Tek je sada počeo dolaziti k svijesti. Jedva je disao, činilo mu se da ga pritiskuje neki golemi teret.

Ništa nije vidio, nije se mogao ni pokrenuti. Bilo mu je potrebno mnogo vremena da bi shvatio kako ga je olujni vjetar zasuo pijeskom.

Najprije je pokušao pridići se na šake, no ruke su mu također bile zasute. Od silnoga straha sada je sasvim izgubio razum. No počne se ipak nagonski pomicati amo-tamo. Pritiskivao je tijelom o masu pijeska što ga je prekrila. Malo-pomalo pokreti su mu postajali slobodniji. Naposljetku je mogao privući noge i pridići se. Teret pijeska iznad njega popusti i Hatfield ustane.

Potraži druga, ali bio je sam. Pokrene se i baci se u potragu za Coleom.

Gdje li bi Cole mogao biti? Kamo li je samo krenuo? Konj mu je najvjerojatnije također pobjegao. Možda je potražio kakav zaklon? Ali gdje da ga pronađe u Sonori?

Balantine, pomisli Scott Hatfield. Napušteni grad! To je jedino mjesto koje bi moglo pružiti zaklon. Ali gdje je Balantine?

Pogleda nebo i zapazi slabi sjaj zvijezda. Uspije mu da odredi sjever i zaputi se put njega.

Ako se Cole vratio u grad, moralo je doći do borbe, pomisli Scott. Askinovima su ostavili vinčesterku. Možda su ga ovi već ubili.

Unatoč tome moram u grad, odluči Scott. Tamo ću biti na sigurnom, moći ću se odmoriti. A kad prođe noć, možda ću negdje pronaći konje. I dvadeset tisuća dolara...

Scott Hatfield izvuče kolt iz korica. Odmjeri težinu oružja u ruci, palcem napne kokot, zavrti bubanj. Zrnca pijeska zaškripe između bubnja i okvira. Razbojnik opet zatakne kolt u korice. Zatim se pokrene.

* * *

Scott Hatfield se popne na pješčano brdo... ugleda grad. Zastane teško dišući. Pogled mu klizne preko ruševina. Sada otkrije ljude na rubu grada i neku nepomičnu priliku u pijesku.

U mraku nije mogao vidjeti tko je to. Ali pažljivije pogleda one druge prilike: dvije žene i muškarac. Sada je Scott znao tko nepokretno leži u pijesku.

— Cole... — prošapta i zgrči šake. — Cole je mrtav. Ti su ga prljavi psi ubili! Bio je tako lud da im ostavi vinčesterku kojom su ga naposljetku ubili!

Posegne za revolverom. Izvuče ga iz korica i podigne ga. Pokraj mrtvaca su stajali čovjek i žena.

Scott Hatfield stisne usne u usku crtu. Koljena su mu bila nekako mekana, jedva da je još osjeća snagu u udovima.

Taya Askin ga zapazi na kojih pedeset metara udaljenosti. Zapazi ga kako se poput obrisa pojavljuje iz sjena olujne noći. Oružje mu je plavkasto sjalo u svjetlu zvijezda.

— Oče... — svijetli glas djevojke prodre kroz prigušeni pjev vjetra.

Sam Askin podigne glavu. Zapazi revolveraša prekrivenog slojem prašine. Scott Hatfield je koračao kroz noć poput neke natprirodne pojave.

Meksikanka okrene glavu i također ga zapazi.

— Ubili ste ga, psi... — poviče Hatfield, zatim zapuca.

Sam Askin se trenutak baci potrbuške pokraj leša Colea Portera. Jezičci na grlu cijevi rasparaju mrak.

Meksikanka odjednom zatetura. Teško dišući razjapi usta. Tamnoputo joj lice problijedi i iskrivi se. Beskrajno se zaprepaštenje odrazi u njezinom licu. Padne u pijesak, zastenje i preokrene se na leđa. Izdahne...

Scott Hatfield prasne u smijeh. Likovao je.

— Imate li novac? — poviče. — Jesu li naši konji pobjegli u grad? Ako imate naš novac, dajte nam ga... inače će biti nevolje!

Askin je šutio. Starac oprezno podigne glavu i posegne za vinčesterkom što je još ležala u pijesku. Pri tome je neprestano promatrao revolveraša.

— Nema tu nikakvih konja — odgovori Taya Askin.

— I naše mule su pobjegle... sa čuturom.

Scott Hatfield teško prokune.

— Ne vjerujem vam — uzvрати stalno se približavajući. — Imate i vode! — Hatfield se promuklo nasmije. — Zacijelo mislite da ćete me se lako otresti... Ali varate se! Pronaći ću vašu vodu... Vama ionako nije potrebna, crknut ćete ovdje. A meni je potrebna voda da bih mogao pronaći životinje s novcem!

— Tebi više nije potreban nikakav novac, razbojniče! Više ti nikada ništa neće biti potrebno! — poviče Sam Askin.

Žustro se prigidne na koljeno, desnom rukom usmjeri cijev i ispali hitac.

Scott Hatfield se ukoči poput daske. Oči mu se razrogače. Zanjše se i slobodnom se rukom uhvati za ranu na lijevoj strani grudi. Lice mu naglo problijedi.

Još je stajao promatrajući Sama Askina pogledom prepunim mržnje. Odjednom zapuca.

Ispred Sama Askina se pijesak podigne uvis. Starac se baci natraške na tlo. Scott Hatfield se okrene i pokuša se vratiti među pješčana brda.

Tada ga pogodi drugo tane.

Zabije mu se u leđa i baci ga potrbuške na tlo. Padne na lice, zarije prste u pijesak,

STRIP-ALBUM »PARTIZANI«

120 stranica strip-serijala Julesa Radilovića o uzbudljivim akcijama naših partizana, strip koji se proslavio i u inozemstvu, možete kupiti u Zagrebu, na našem mjestu sitne prodaje (»VJESNIK«, Avenija bratstva i jedinstva 4) ili naručiti POŠTANSKOM UPUTNICOM na adresu: ŠALTER SITNE PRODAJE, »VJESNIK«, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4. Poštanskom uputnicom uplatite 300 dinara, a na poledini uputnice napišite naslov izdanja. Uplaćuje se cijena izdanja bez poštarine.

IZVJEŠTAJ O UPLATI
ZA POTVRBU O STIGANJU

Uplaćeno:

Primalac: **»VJESNIK«**
ŠALTER SITNE PRODAJE
AVENIJA BRAT. I JED. 4.
Pošta: **41000 ZAGREB**

KUPON ZA PRIMAOCA

Potpisatelj: **PREZIME I IME**
ADRESA

Primalac: **»VJESNIK«**
ŠALTER S. PRODAJE
AVENIJA BRAT. I JED. 4.
Pošta: **41000 ZAGREB**

POSTANSKA UPUTNICA

Potpisatelj: **PREZIME I IME**
ADRESA

Primalac: **»VJESNIK« - ŠALTER**
SITNE PRODAJE - AV. BRAT. I JED. 4.
Pošta: **41000 ZAGREB**

POTVRBA O UPLATI

Uplaćeno:

Primalac: **»VJESNIK« - ŠALTER**
SITNE PRODAJE
AVENIJA BRAT. I JED. 4.
Pošta: **41000 ZAGREB**

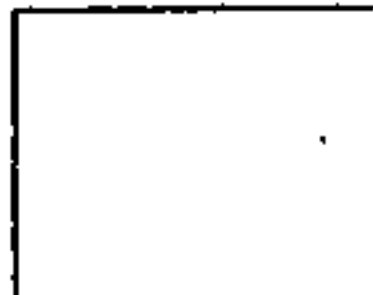
Štampano od PTT, Beograd

Sadržaj primaka

STRIP
ALBUM
»PARTIZANI«

Štampare napomene

- obavešten (datum) _____
- odobrenje (datum) _____
- otpusteno u _____

Sve
priprema

☐ Za
uplatu

Prima sam
uputnicu iznos _____

Letopis primaka

☐ Za
uplatu

Sve
priprema

OPREZ!

Uplatite ispravnu adresu primaka
posiljaka
Uputnu u potpunosti ispunite svojim
svoim kumskom imenom i prezimom
svojim

osjeti njegov okus na jeziku...

— Dvadeset tisuća dolara... — prošapta sasvim slabim glasom. — Gospode... a sve je moglo biti tako lijepo...

Bila je to posljednja misao Scotta Hatfielda.

Vrući se pijesak Sonore pretvorio u grob obojice ubojica. Tu je završio njihov trag. Nisu mogli izmaći svojoj sudbini.

Sam Askin ustane i pride Chiti. Kći mu sada pritrči.

— Svi su mrtvi — prošapta starac. — Samo smo mi preživjeli.

— Zar je i žena poginula?
— promrmlja Taya.

— Možda i bolje za nju. Nikoga više nije imala. I nije znala kamo će. — Sam Askin strese glavom. — Šteta! Nije bila poput njih dvojice. Iskoristili su je. A svaki čovjek traži bolji život... Možda je vjerovala da će ga pronaći pokraj Portera. I to joj je bila najveća zabluda... naposljetku ju je slomila.

— Ubojice su mrtvi tiho će Taya. — Tako i valja, oče. Starac spusti glavu.

— Vjerovao sam da ću osjećati radost kad vidim Jimove ubojice mrtve... Prevario sam se, Taya. Nije ni kakva radost vidjeti čovjeka kako umire, čak ni ako je on ubojica tvog sina... Gorko je to, vraški gorko!

— Ali morao si pucati...
— To je u redu. Ali nije sve dobro što je u redu.

Starac se pokrene. Sa svojom kćeri zakorača u smjeru grada ni ne osvrnuvši se na mrtve.

— Vjetar će ih pokopati — promrmlja starac. — Vjetar će prekriti sve, sve...

— Zar i Jimov grob?

— I Jimov grob — reče Sam Askin. — Jednoga će dana i mene prekriti velom pijeska. Ta je zemlja okrutna i ne pita za suze. Ti su ljudi vjerovali da će ubojstvima i pljačkom moći izgraditi život... revolverom u ruci. No to je bio krivi put... put bez povratka! Za nas sutra započinje novi dan, Taya, život teče dalje.

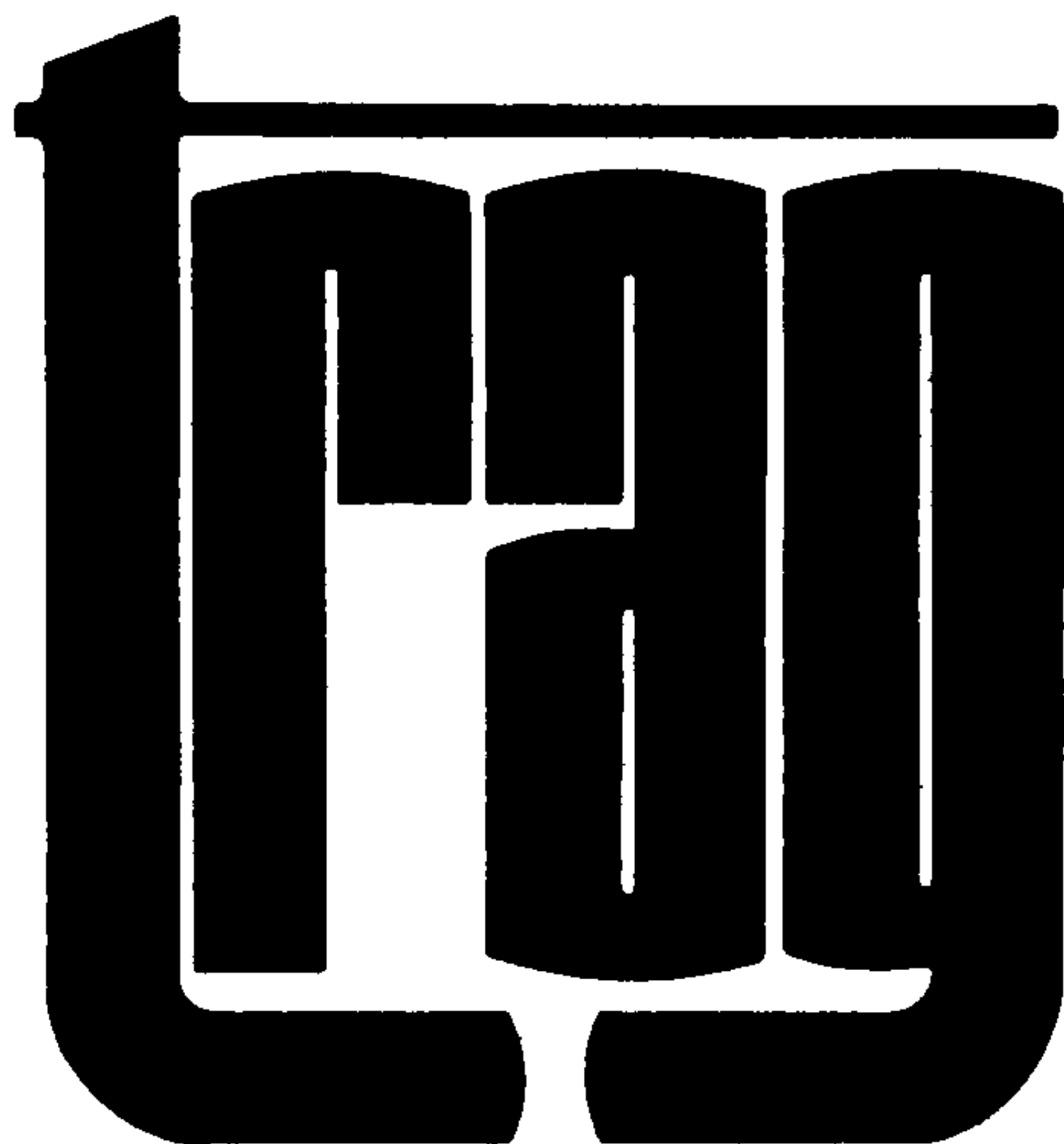
Starac se teško osloni na cijev vinčesterke.

— Dvadeset milja... bez vode, bez konja — nastavi Sam Askin. — Hoćeš li moći, Taya?

— Naravno, oče. Krenimo kući! Ali ništa neću zaboraviti... ni Jima, ni ubojice.

— I ne smiješ zaboraviti, Taya... ništa! Ne smiješ biti slijepa za to. Ljudi poput ovih nose u sebi prokletstvo sudbine. Njihov je kraj uvijek gorak.

Sam Askin zašuti. Koračali su put zapada. Izišli su u pustinju, ostavivši za sobom napušteni grad i troje mrtvih.

TRAG
SERIJA KRIMINALISTIČKIH BESTSELERA U DŽEPNOJ
KNJIZI!

Glasovita djela u dostupnim izdanjima svakog 13.
u mjesecu, na povećanom broju stranica!
»Vjesnikova« biblioteka TRAG opravdava književnu
vrijednost trivijalnog žanra krimića!

Unatoč svemu što ih još očekuje, učini im se da im je spalo teško breme s leđa.

Poslije nekoliko sati vjetar se sasvim smiri. Sve u pustinji zatihne. Balantine je već

bio daleko iza njih. A oni više nisu razmišljali o troje mrtvih u pijesku: vraćali su se na svoju oazu, tamo gdje nikada nije bilo mržnje...

K R A J

TRAG
SERIJA KRIMINALISTIČKIH BESTSELERA U DŽEPNOJ
KNJIZI!

Glasovita djela u dostupnim izdanjima svakog 13.
u mjesecu, na povećanom broju stranica!
»Vjesnikova« biblioteka TRAG opravdava književnu
vrijednost trivijalnog žanra krimića!

PRETPLATA

loto srećke ekspres lutrija

sigurniji put u igri sa srećom
informacije na tel. 041/537-597

Koliko je bilo onih koju su svoje brojeve igrali godinama, a onda, tek jednom, zaboravili kupiti tu srećku, bili na putu s loto brojevima u džepu, zakasnili predati tiket sportske prognoze i.....! PRETPLATA je sigurniji put u igri sa srećom — Vaši su brojevi uvijek u igri — pa i u slučaju da izgubite talon Vaši su podaci u nas i jedino Vi možete ostvariti dobitak.

Za pretplatu (5, 10 ili 20 kola unaprijed) koristite listiće redovne uplate. Ako niste u mogućnosti da ih nabavite na našim prodajnim mjestima, pišite nam i mi ćemo Vam ih poslati s detaljnim uputstvima kako igrati i na ovaj način.

LUTRIJA HRVATSKE, ODJEL PRETPLATE, 41000 ZAGREB,
PROLETERSKIH BRIGADA 72

lutrija hrvatske
sistem igara

